Niciodata de Doua Ori

Claudio Ruggeri

Niciodata de Doua Ori

Claudio Ruggeri

Traducere Beatris Simona Scortea

“Niciodata de Doua Ori”
Autor Claudio Ruggeri
Copyright © 2015 Claudio Ruggeri, Cover Image: ©Tony7 (http://mrg.bz/rloDod)
Toate drepturile rezervate
Distribuit de Babelcube, Inc.
www.babelcube.com
Traducere Beatris Simona Scortea
“Babelcube Books” şi “Babelcube” sunt mărci înregistrate ale Babelcube Inc.

Cuprins

Pagina de titlu
Pagina de copyright
Nota autorului
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10

Nota autorului

Acest roman e fruct de imaginaţie.
Orice referire la evenimente întâmplate realmente şi/la persoane existente în realitate, care apar în această carte, sunt considerate ocazionale.

1

Aerul călduţ, specific dimineţilor de sfârşit de mai, a convins comisarul să nu piardă prea mult timp cu micul dejun şi să petreacă o parte din ziua aceea aranjând grădina.

În realitate, acei trei sute de metri pătraţi de teren, cumpăraţi numai de câteva luni de la un bătrân obosit de viaţă, nu puteau încă să se definească o abundanţă de fructe şi legume ca să-ţi vină pofta numai uitându-te la ele.

Aşadar Germano a decis, că îi va dedica cel puţin o zi pe săptămână, până când terenul va fi la normă.

În schimb, momentan comisarul trebui să folosească diverse zile din concediu, ca să facă în aşa fel ca acel morman de teren necultivat, încărcat de pietre şi bolovani, cel puţin să poată avea înfăţişarea unei grădini.

Acea dimineaţă de mai, în mod special, a dedicat-o la altoirea roşiilor pe porţiunea de teren deja pregătită, ceea ce fu realizat fără prea multă greutate dar cu o mare mulţumire chiar pentru însuşi Germano care, odată terminată altoirea se aşează direct pe pământ ca să-şi admire opera.

Ce era de artistic şi demn de admiraţie în a observa o mulţime de suliţi de trestie ce răsar din pământ, nu putem să ştim, probabil era clar numai pentru comisar.

Când îşi termină de fumat ţigara decise că a sosit momentul să se ridice şi să termine munca, udând grădina, încât miezul zilei trecuse demult şi căldura începea să se simtă.

În maiou şi pantaloni scurţi, în timp ce încerca să dea apă la fiecare dintre plantele sale de roşii, comisarul văzu o siluetă apropiinduse de poarta ce despărţea micul teren de stradă.

Văzând că omul nu dădea nici un semn că ar fi vrut să se îndepărteze, Germano decise să pună jos furtunul apropiindu-se şi el de intrare.

Odată ajuns lângă el recunoscu un chip familiar.

“Hei, Vincent...”.

“Bună, Mario...”.

“Îmbrăcat aşa nu te-am recunoscut imediat... am preferit să aştept fără să te strig pe nume !”

“Nu-ţi face griji ... intră mai intâi”.

Mario Pezza era un prieten vechi al comisarului, câţiva ani înainte, fu o anchetă privind furtul operelor de artă sustrase chiar din magazinul de antichităţi al lui Pezza, odată închis cazul, şi hoţii arestaţi, cei doi rămaseră prieteni.

“Ce vânt te aduce pe aici?”

“Nimic în particular Vincent ... mă aflam în apropierea casei tale aşa că am sunat, soţia ta mi-a spus, că te-aş fi putut găsi aici, cam aşa...”

Privirea lui Germano se încruntă dintr-odată, făcând în aşa fel ca prietenul său să-şi corecteze gluma.

“...uneori Vincent, uit că eşti un poliţist ... aşa că mă păcălesc singur şi sper că tu poţi să crezi la neroziile mele ...”

“Aşa e mai bine, Mario, apropo hai să ne aşezăm.”

Germano, îşi făcu loc pe o scândură vechie aşezată pe pământ, în timp ce prietenul său întrebuinţă scaunul folosit înainte de comisar ca să se odihnească.

“Într-adevăr, Vincent, acum câteva zile, mi s-a întâmplat ceva neobişnuit...”

“Haide, spune ...”

“Vine la mine, în magazin, un oarecare Giovanni De Lillo, nu ştiu dacă îl cunoşti, este un profesor în vârstă, deja la pensie, cam aşa...”.

“Da, sigur că îl cunosc, deseori dimineaţa îl întâlnesc la bar.”

“Iată, nu ştiu dacă eşti la curent de faptul că acum câtva timp a avut un uşor infarct, aşa ...”.

“Nu, nu ştiam asta, acum îmi dau seama de ce nu l-am văzut pe o bună parte de timp, dar continuă ”.

“Medicul i-a recomandat să facă câteodată plimbări îndelungate, astfel ca situţia lui să se îmbunătăţească; el a început să facă aceste plimbări dimineaţa pe răcoare, îşi ia câinele şi iese, se duce înspre pădure, aceea deasupra Grottaferrata, pe unde trece şi un pârâu.”

“Nu cunosc prea bine zona, dar n-are importanţă, spune mai departe”.

“Zice că acum câteva zile, a găsit o sticlă cu un mesaj înăuntru, o foaie normală A4, pe care cineva a scris nişte fraze; Giovanni crezând că era ceva ce provenea de cine ştie de unde, ca în film, a venit în fuga mare la mine cerându-mi să-l aranjez .”

“Să-l aranjezi?”

“Da ...se vede că un pic de apă şi umiditate s-au infiltrat în sticlă aşa că mesajul e aproape şters de tot, prietenul nostru Giovanni a crezut că a găsit cine ştie ce ca să-mi ceară să-l fac di nou legibil şi să-i pregătesc o ramă mică...”

“Cred că tu nu ai fost de acord...”

“Ai dreptate, Vincent...am încercat să fiu cinstit cu bătrânul profesor, dar la sfârşit nu a vrut să ştie de nimic, cred că era convins...”.

“Scuză-mă că te întrerup... ai reuşit să înţelegi ce era scris? ”

“Chiar asta e problema Vincent... Giovanni e convins că e o scrisoare de dragoste ce provine din cine ştie ce epocă, în schimb eu nu prea cred ...”.

“Ok, dă-mi mai multe amănunte.”

“În realitate, nu e prea mult de ajuns, cuvintele care am reuşit să le desluşesc, s-au mai bine zis o parte din ele, maxim şase sau şapte ar fi “ ajutor” şi “moarte”, în realitate numai la a şi o parte din i din primul cuvânt sunt legibile, dar mai mult decât atât n-am reuşit să desluşesc.”

“În schimb, de restul ce poţi să-mi spui?”.

“Nu prea mult, e o altă jumătate de cuvânt ca “moa” care tocmai ar trebui să însemne “moarte” dar... nu ştiu, poate că e o prostie şi oricum am preferit să te avertizez.”

“Ai făcut bine, eşti liber la prânz?”.

“Da, am închis magazinul acum o jumătate de oră şi am venit la tine, până la trei de azi după-amiază sunt liber”.

“Foarte bine, atunci să mergem la mine acasă, soţia mea ne va pregăti o farfurie plină cu fettuccine şi după aceea o să-mi arăţi biletul acela, ok?”.

“Atunci vin...”.

După două ore cei doi prieteni au hotărât că a sosit momentul să se ridice de la masă, şi-au pregatit câte o cafea şi după ce au băut-o, ieşiră cu paşi lenţi din casa comisarului.

Prăvălia se afla la o distanţă de aproape o sută de metri, aşa că preferiră să o ajungă pe picioare; Germano a crezut dintotdeuna că acele obiecte aveau o oarecare atracţie, cât şi mediul în care, cu ajutorul restaurări, reveneau la o nouă viaţă.

Nu i-o spuse niciodată clar prietenului său, dar în schimb nu servea la nimic, Mario Pezza îşi dădu-se seama de mai mult timp.

Ajunseră prin spatele prăvăliei, unde meşterul era obişnuit să păstreze toate acele obiecte încă în lucru ca apoi să se îndrepte către un mic birou.

Comisarul a fost invitat să se aşeze şi îi arătă scrisoarea, o citi, sau mai bine spus, încercă în zadar să o citească cu câteva minute înainte de a o înmâna prietenului său.

“În realitate Mario, nu e prea mult de înţeles...”.

“Atunci ţi-am irosit timpul în zadar...”

“Nu e nimic, am venit aici cu speranţa de a găsi ceva ca să evit cercetarea, cum pot să îţi explic...”.

“Te referi la ceva ce ar demonstra clar că ar fi numai o scrisoare de dragoste şi nimic mai mult ?”

“Sigur că da, eu n-am găsit nici o urmă de ceva concret, deci...”

“Deci?”.

“Nimic, aş vrea să trimit această scrisoare expertului nostru în caligrafie şi lucrări de genul ăsta, să vedem dacă reuşeşte să ne dea vreo noutate în plus.”

“Vincent, eu pot să te ajut cu ceva?”

“Da, încearcă să întâlneşti Giovanni, acela care ţi-a adus scrisoarea, să-ţi spună exact unde a gasit-o şi în ce fel de sticlă.”

“Am înţeles, mă voi întoarce la tine, în zilele următoare cu noutăţi.”

“Bine, poţi să vii şi în comisariat, pentru că de mâine reiau serviciul, concediul s-a terminat...”

Cei doi prieteni rămaseră în prăvălie o altă jumătate de oră înainte ca Germano să plece, salutând călduros anticarul.”

2

Când auzi pentru prima oară soneria deşteptătorului, după mai mult de două săptămâni de concediu, cum era de aşteptat, pentru comisar fu ca un shoc. Cu copiii care se preparau ca să plece la şcoală, soţia la serviciu şi din ziua accea chiar şi el, casa lui Germano la opt dimineaţa seamănă mai mult cu o gară decât cu o casă de oameni.

După ce cu mare greutate, au reuşit cu toţii să iasă din casă, comisarul începu cu obişnuitul tur de dimineaţă care prevedea două popasuri, unul la grădiniţă pentru gemene şi al doilea la şcoala medie pentru Luca, celălalt copil. După ce a terminat, intră pe şoseaua de centură, care l-a dus până aproape de biroul său, unde îl aştepta, în faţa intrării inspectorul Parisi, care îi propuse imediat să meargă la bar şi să bea o cafea.

După obişnuitul schimb de bancuri, care are loc la orice întoarcere din concediu, Germano vrea să implice colegul în curioasa situaţie care a descoperit-o cu o zi înainte; îi povesti în linii generale de întâlnirea cu anticarul şi de scrisoarea, pe care puţin după accea, ar fi trimis-o la expertul Poliţiei să o analizeze.

Comisarul plăti cele două cafele şi se grăbi să iese din bar invitându-l per inspectorul Parisi să îl urmeze. În biroul său îl aşteptau nimic altceva decât un teanc de documente, dintre care unele de semnat, altele numai de văzut, după ce a răsfoit câteva din ele, Germano închise totul şi decise să convoace echipa în biroul său, ca să se actualizeze cu noutăţile a voce.

După ce şi-au găsit toţi un loc, comisarul a început să îi întrebe despre investigaţiile lor.

Ca să fim sinceri, în acele cincisprezece zile, nu s-a întâmplat prea mult, cu excepţia obişnuiţilor contrabandişti, câteva furturi de automobile şi "gălăgii nocturne" făcute de nişte băieţi afumaţi un pic, spre fericirea doamnelor în vârstă cu somnul uşor.

Unicul fapt demn de a fi notat, dar deja arhivat ca sinucidere, era reprezentat de o tentativă, din păcate realizată, a doamnei Laura Rocca de a-

şi lua viaţa, aruncându-se de la unul din balcoanele vilei sale.

După ce în sfârşit, fiecare dintre colegii săi au terminat, Germano s-a simţit îndreptăţit să le aducă la cunoştinţă lucrurile ciudate petrecute în ziua precedentă, anticipate deja a Parisi în bar, conştient de faptul că nu i-ar fi încărcat de lucru cerându-le să facă câte o verifică privind acea situaţie.

Chiar în momentul când se pregătea să dea câteva ordine îi sună telefonul.

“Bună ziua comisare, sunt Quintili de la pază, la telefon e un oarecare Pezza, care vrea să vorbească cu dumneavostră, ce fac vi-l dau ?”.

“Da, da, dă-mi-l “.

După câteva minute de aşteptare, comisarul fu pus în legătură cu anticarul.

“Alo, ... da...Vincent?”.

“Da Mario, sunt eu, spune-mi tot...”.

“Nimic, vreau să îţi spun că am vorbit cu Giovanni, îţi aduci aminte de bătrânul profesor şi de scrisoarea sa?”

“Da, da...”.

“Iată, zice che sticla ce conţinea scrisoarea, se află încă la el acasă, şi că puteţi să mergeţi să o luaţi când vreţi”.

“Unde locuieşte mai exact? Îţi aminteşti?”.

“Da, locuieşte în Strada del Convento, e strada accea de pământ între Marino şi Grottaferrata, nu puteţi să greşiţi pentru că singura casă ce vedeţi e a lui”.

“Ok, ai făcut bine că m-ai sunat imediat, am să te ţin la curent”.

“Sigur că da, Vincent, acum sunt foarte curios”.

După ce a pus jos receptorul, zâmbind uşor Germano dădu ordin inspectorului Piazza să trimită scrisoarea, aproape ilizibilă la expertul Poliţiei, ridicându-se de pe scaun, în plus îi ceru lui Angelo Parisi să-l însoţească acasă la bătrînul profesor, sfătuindu-l să-şi ia cu el câteva din acele pungi de plastic care se folosesc pentru colectarea probelor. Traseul spre zona nelocuită indicată de anticar fu mai uşor faţă de cum era prevăzut, recentele lucrări de asfaltare, au făcut accesibilă o mare parte din acele străduţe.

Ajunşi în faţa unui gard cei doi poliţişti începură să se întrebe, dar fără să vorbească unul cu celălalt, dacă ajunseseră într-adevăr, la adresa pe care o căutau, dintr-o privire se convinseră să oprească maşina, văzând în sfârşit, un om la plimbare cu un câine, fu confirmarea definitivă.

Bătrânul profesor, vazându-i îndreptându-se spre el, se opri câteva clipe, dându-şi seama că vrea să vorbească, Germano îl anticipă.

“Salut, Giovanni...”.

“Salut, comisare, dar... “.

“Nu-ţi fie teamă, nu suntem aici pentru ceva grav”.

“Dumnezeule... sunt obişnuit să te întâlnesc la bar ... vreau să spun...”.

“Da, da, dar nu-ţi face griji“.

“Ce...”.

“Un singur lucru, Giovanni, aş avea nevoie de ...”.

“E ceva ce priveşte scrisoarea, nu-i aşa?”.

“Da, aş avea nevoie de sticlă, trebuie să o analizez”.

“Am înţeles... atunci urmaţi-mă, hai să intrăm în casă”.

Bătrânul profesor locuia singur, de când de trei ani a rămas văduv, cu toate că nu mai avea pe nimeni care să se ocupe de casă, comisarul observă cum era totul in perfectă ordine, în realitate, un pic de praf era ici şi colo în căsuţa pe care şi-a construit-o , dar nu în mare cantitate ca să- i deranjeze pe cei doi poliţişti, obişnuiţi să întâlnească orice când se trata să facă vreo percheziţie.

Gazda i-a condus până la al doilea etaj într-o cămăruţă pe care bătrânul o folosea ca sală de lectură, cărţile împrăştiate ici şi colo erau confirmarea. Dintr-un sertar scoase o sticlă din plastic de o jumătate de litru pe care o arătă comisarului, care după ce ia aruncat o privire, a luato cu degetele ca să o pună într-una din pungile de plastic, pe care Parisi o ţinea deja deschisă în faţa lui.

Văzând aşa ceva, profesorului i-a scăpat un zâmbet şi o frază pe care chiar nu a reuşit să o reţină.

“Atunci, e ceva serios...”.

“Să zicem că probabil nu sunt versurile unui îndrăgostit, acelea ce am fi putut citi dacă apa nu ar fi şters, aproape totul, domnule Giovanni...”.

“Doamne, chiar la asta mă gândeam şi eu, comisare...”.

“Ştiu Giovanni, la ce te gândeai când ai găsit scrisoarea, dar realitatea cred că e alta”.

“Atunci, nu s-a şters chiar tot...”.

“Să zicem că ne ocupăm de asta...”.

Germano dornic să abandoneze discuţia aceea începu să vorbească imediat, incercând să schimbe discursul.

“Unde, mai exact ai pescat sticla accea, Giovanni?”.

“În realitate nu am pescuit-o, era aşezată pe malul unui râu care curge, aici, aproape, a găsit-o Spillo”.

“Spillo?”.

“Câinele meu, se oprise ca să o miroase, aşa că m-am hotărît să-i arunc şi eu o privire, şi...”.

“Restul, e o poveste cunoscută... dar mai exact, cum se poate ajunge la acest râu?”.

“Nu este chiar un râu, de fapt e mai mult un pârâu, naşte de unde odată era un izvor şi non curge pe mai mult de un kilometru”.

“Am înţeles”.

“Oricum comisare, dacă vrei, pot să te însoţesc fără să-mi fac probleme, că să nu pierzi timpul căutându‌l”.

“Ar fi perfect, atunci...”.

“Din partea mea, putem să mergem chiar şi acum”.

Cei doi poliţişti îşi schimbară nişte priviri, şi neavând nici o bănuială, aproape concomitent, au făcut un semn de aprobare cu capul spre bătrânul profesor, care se arătă imediat emoţionat de acea iniţiativă, într-un mod ciudat.

Câinele Spillo, din motive evidente, a trebuit să facă parte de la expediţie; odată înăuntrul maşinii de poliţie, Giovanni pentru a doua oară nu a reuşit să-şi reţină gluma.

“Pot să pornesc sirena?”.

Germano privi îngrozit, întâi interlocutorul, şi apoi colegul Parisi, acesta din urmă, a făcut în aşa fel ca Germano să nu se simtă jenat şi i-a dat un răspuns corespunzător.

“Uite că nu turnăm un film...şi apoi, de ce te-ai aşezat înainte?”.

“Nu, nimic, numai că vazându-mă pe scaunul din spate, poate cineva ar putea să gândească că m-au arestat pe mine, în schimb...”

“Am înţeles, ajunge!”, interveni Germano, ca după accea să termine invitând colegul să pornească maşina şi să se îndepărteze.

Spre norocul celor doi poliţişti traseul fu destul de scurt, şi găsiră, la trei sau patru kilometri de la căsuţa unde locuia profesorul, un loc potrivit pentru a parca maşina de serviciu şi să se aventureze în pădure.

După vreo douăzeci de metri, în sfârşit, când verdele s-a terminat lasând spaziu pietrişului şi crăpăturilor, pârâul era acolo în faţa lor, la nu mai mult de un metru.

“Bine” afirmă Germano, ... acum Giovanni arată-mi exact unde ai găsito”.

Bătrânul arătă un punct oarecare, la aproximativ zece metri de unde cei trei se aflau în acel moment, ajungând, după câteva priviri, că nu reuşea să fie mai precis de-atât.

Germano, atunci, începu să privească în jur, absorbit de acea linişte supranaturală, încercă să-şi imagineze cum acel mesaj a putut să ajungă până aici; după aceea se adresă fostului profesor.

“Izvorul acela despre care mi-ai vorbit...cât de departe este de aici?”.

“Ar fi la cinci sau şase sute de metri, comisare”.

Germano începu să observe cursul de apă cum creştea uşor până a-şi schimba direcţia, dispărând din nou în vegetaţie.

“Dacă vreţi putem să ne aventurăm, comisare...”.

La întrebarea aceea bătrânul nu obţinu decât un gest cu capul în semn de refuz, Germano de fapt, intuia că revenind la pârâu nu ar fi adăugat prea multe noutăţi la ceea ce ştia deja, deasemenea era foarte puţin probabil, că cineva care a fost atacat sau i-a venit rău ar fi avut timpul sau s-a gândit să pună un mesaj într-o sticlă.

Deci, era aproape da excludere ca s-ar fi putut găsi un oarecare corp de react în mijlocul acelei păduri, în schimb era ceva care ar fi putut să facă, dar nu aici.

“Hai să mergem”, comandantul făcând semn cu mâinile invită atât colegul său cât şi oaspetele lor să se întoarcă la maşina de serviciu.

“Plecăm de aici, comisare?”.

“Ei bine, da, dragă Giovanni, am descoperit tot ce s-ar fi putut descoperi”.

“Ce ar fi?”.

“N-ar fi nimic, îţi mulţumesc oricum că ne-ai condus până aici”.

Bătrânul profesor, ca atare, se îndreaptă spre pădure arătându-le calea celor doi poliţişti; odată ce Giovanni se îndepărtă cu câţiva metri, inspectorul Parisi a profitat de acel moment ca să se adreseze comisarului.

“Desigur, Vincent că tipul ăsta e tare, poate că de tânăr ar fi vrut să devină poliţist...”.

“Da, şi eu cred la fel... ah...dar acum, hai să-l conducem acasă”.

“Şi după accea?”.

“Şi după accea, ce Angelo?”.

“Nu ştiu, de obicei, când zici aşa înseamnă că noi în schimb ar trebui să ne îndreptăm în altă parte...”.

“Într-adevăr, acum noi mergem la oficiul de cadastru”.

Scurta călătorie de întoarcere a fost, de data asta, mult mai liniştită decât prima, cei trei rămaseră tăcuţi pe tot traseul, nici câinele nu a mai lătrat, ca şi cum şi-ar fi dat seama de situaţie; odată ajunşi în preajma căsuţei domnul Giovanni a coborât şi i-au mulţumit pentru ajutorul dat.

Fără să spună nimic inspectorul Parisi a pornit di nou maşina ca să se îndepărteze, cunoscând dinainte următoarea lor destinaţie.

3

Oficiul de cadastru privind provincia Roma, unde veneau înregistrate toate unităţile imobiliare şi nu a zonei cu respectivii proprietari, avea sediul într-un vechi edificiu construit în timpul perioadei fasciste de acum 20 de ani, formele şi dimensiunile cu care se presenta nu lăsa dubii în acest sens.

După ce au trecut de uşa de la intrare cei doi poliţişti au fost întâmpinaţi de o fată brunetă destul de tânără, purta un taior albastru şi continua să-i fixeze cu un zâmbet ironic întipărit pe faţă. Imaginându-ne sensul Germano se hotârî să vorbească.

“Bună ziua”.

“Bună ziua şi dumneavoastră”.

“Mă numesc Vincent Germano şi...”.

“Şi...?”.

“... şi sunt un comisar de Poliţie, aş vrea să vorbesc cu cine administrează arhiva”.

“Am înţeles... dacă mă aşteptaţi aici mă duc imediat să întreb”.

“Nu vă grăbiţi “.

Germano, remarcând brusca schimbare a expresiei feţei tinerei, s-a surprins că nu a fost recunoscut înainte, nu pentru că era cu reputaţie în zonă, dar pentru faptul, că unul dintre lucrurile care îi erau mereu reproşate în munca lui era chiar incapacitatea sa de a arăta altcineva, într-adevăr ajunge doar să îl priveşti ca să înţelegi că nu era altul decât un poliţist. După câteva minute de aşteptare comisarul, sprijinit de rama uşei de la intrare, a văzut un domn destul de în vârstă ieşind din spatele unei uşi situată în partea opusă a holului în care se afla, semnele omului l-au invitat să se apropie.

“Vă rog, intraţi”.

După aceste cuvinte au urmat obişnuitele prezentări şi aucoborât spre arhivă.

“Mă numesc Luigi Peduto, lucrez aici de aproape patruzeci de ani...oricum vă cer scuze pentru colega mea, e cam tânără şi ...”.

“Da, de fapt, cred că ne-a luat drept doi sâcâitori văzând cum se uita la noi”.

“Este ciudat, totuşi, se vede de la distanţă că sunteţi două madame... ahaha, scuzaţi-mă comisare mi-a scăpat”.

“Bine, bine, dar să încercăm să mergem mai repede eh ...”.

După ce au coborât 4 scări cei trei au intrat într-un mic birou din care, prin glasvandul care îl închide, reuşea să se vadă o bună parte din arhivă.

“Dumneavostră comisare, puteţi să vă aşezaţi aici, eu între timp mă duc să caut ceea ce vă trebuie, dacă nu mă înşel este de vorba de acel izvor, nu-i aşa ?”.

“Nu vă înşelaţi Peduto, consideraţi mai ales partea de sud, aceea de unde coboară pârâul”.

“Totul e clar, aşteptaţi, am să mă întorc”.

Germano, cu nu prea mult optimism răspunse dând din cap.

Precum enormele dimensiuni ale arhivei erau înspăimâtătoare, aşteptarea s-a prelungit cu mai mult de o jumătate de oră, în care cei doi poliţişti au ascultat un pic la radio şi au răsfoit în grabă ziarul aşezat pe un birou şubred.

Funcţionarul a fost într-adevăr sârguincius, a găsit hărţile topografice de tot ce rotea în jurul acelui izvor pe o distanţă de un kilometru.

Luigi Peduto, în timp ce consemna materialul important, a precizat că investigaţiile lor ar fi trebuit să le desfăşoare în altă parte deoarece, hârtiile aşezate una lângă alta, ar fi acoperit întreaga suprafaţă al unui normal apartament, fiind imposibil să le lucreze direct în oficiile de cadastru.

Ţinând sub braţ importantul teanc de hârtii cei doi poliţişti au salutat şi s-au îndreptat spre scară; când ajung în hol se întâlnesc din nou cu fata brunetă care de data asta, în schimb de zâmbetul ironic, le-a aruncat o privire tristă şi ruşinată.

“Unde le vei examina?”.

“Astea Angelo?”, a făcut comisarul indicând hârtiile.

“Da... “.

“Să le aducem în birou la noi, cred că ne va trebui numai vreuna, o să vezi, nu vom avea necazuri, dar între timp, porneşte maşina ...”.

“Dacă spui tu ...”.

La mai puţin de o oră după ce s-au urcat în maşină Germano şi Parisi au aranjat hărţile pe care îi interesau drept în faţa lor.

Peretele din dreapta comisarului a fost ales ca plan de lucru, chiar dacă în realitate era perpendicular, tablouri, rame şi diversele imagini au fost puse momentan în fundul biroului.

Peretele întreg a fost acoperit în acest fel cu simboluri şi cifre ciudate, interpretabili, poate doar de bătrânul arhivar al cadastrului.

Comisarul atunci şi-a scos agenda cu adnotările, de fapt îi spusese domnului Peduto să- i pregătească o mică legendă, imaginându-şi posibile greşeli în priceperea acelor hărţi.

Inspectorul Parisi, în urma sfatului lui Germano, a introdus în încăpere şi pe ceilalţi membri ai grupului, care uitându-se unul la celălat, aşteptau cu interes să se pronunţe comisarul.

Germano, după ce i-a salutat continuând să se uite în agenda sa, a început să încercuiască cu roşu câteva puncte per hartă.

“Iată... aceste trei puncte indică ceea ce ne interesează”.

“Scuzaţi, comisare...”.

“Spune-mi Piazza”.

“De ce a încercuit numai în partea stângă a râului?”.

“Pentru că, aşa cum am putut verifica personal, în partea dreaptă de acel pârâu nu există nimic altceva decât iarbă şi tufiş deci, ar fi mai bine să ne concentrăm pe altceva.”

“Scuzaţi-mă dacă insist...”.

“Spune-mi Piazza”.

Dar conversaţia a fost întreruptă brusc de sunetul telefonului, astfel Germano se văzu obligat să ridice receptorul.

“Alo”.

“Bună ziua comisare, sunt Silvestri de la Poliţia Ştiinţifică”.

“Bună ziua, spuneţi, vă rog”.

“Vreau să vă informez despre rezultatul analizelor făcute pe sticla aceea din plastic care mi-aţi dat-o acum oră...”.

“Da...”.

“În realitate, e foarte puţin de spus, a rămas în apă puţine zile, aşa încât eticheta nici nu s-a dezlipit de tot, înăuntru nu am găsit nimic special cu excepţia lucrurilor obişnuite care se pot găsi analizând apa unui râu.”

“Am înţeles...deci nu se poate identifica utilizarea pe care a avut-o înaite de a deveni un mesaj...”.

“Da...probabil a fost băută apa minerală pe care o conţinea şi nimic mai mult”.

“Păi...”.

“Nu mă întrebaţi mai mult, comisare examinarea ADN este inutilă şi mai ales nu cred că acel obiect a fost vreodată un corp delict”.

“Foarte bine Silvestri, atunci... nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc pentru colaborare”.

“Pentru puţin, comisare “.

Imediat după ce a închis telefonul Germano îşi îndreptă din nou privirea spre inpectorul Piazza, încercând se reia discursul de unde fusese întrerupt.

“Deci...”.

“Vorbeam de ce să nu căutăm şi în partea dreaptă a râului comisare...”.

“Ah ...îţi spuneam că este mai bine să ne concentrăm în altă parte, exact pe aceste trei puncte pe care le-am încercuit, dacă nu am interpretat greşit diversele simboluri ar trebui să fie trei ferme care se întind de la izvor până în punctul unde a fost găsită sticla”.

Toţi cei prezenţi s-au apropiat de perete când Germano a arătat primul cerc pornind de sus; Angelo Parisi, între timp, se aşezase la computer gata să caute toate informaţiile necesare privind fermele.

“În zona asta trebuie să fie un centru sportiv nu-i aşa Angelo?”.

“O clipă...da, este vorba de un country club numit Orhidee, proprietarul e un oarecare Alfredo Mecenate, nici un antecedent; centrul a fost deschis la începutul anilor nouăzeci şi nu a avut niciun fel de probleme”.

“Bine Angelo, voi suna propietarul şi îi voi cere să vă lase să lucraţi atât pe tine Venditti, cât şi pe tine Piazza, în centrul său un timp, mă gândeam la maxim zece zile; cred că va putea să vă deghizeze ca muncitori, chelneri sau ceva de genul ăsta ca să justifice prezenţa voastră, voi încercaţi numai să descoperiţi dacă se întâmplă ceva şi ţineţi-mă la curent, ok ?”.

Amândoi poliţişti, ascultând instrucţiunile, răspunseră cu un semn afirmativ din cap.

“În ceea ce priveşte celălat cerc, Angelo?”.

“Un moment Vincent... iată, este vorba de o vilă privată care se întinde pe o suprafaţă de mai mult de un hectar şi proprietari sunt un oarecare Ferdinando Rocca şi soţia dar...”.

“Dar ce?”.

“Sunt amândoi deceduţi Vincent”.

“De când cu exactitate?”.

“Domnul Ferdinando acum şase luni, în schimb soţia sa D-mna Laura numai de vreo săptămână”.

“Am înţeles...bine, să trecem la ultimul, în schimb această bucată de pământ a cui aparţine ?”.

“Călugăriţelor de clauzură Vincent... din 1910...”.

Intuind gândurile comisarului Fiorini şi Pennino, cele două poliţiste, şi-au schimbat privirile foarte preocupate.

“Deci, zise Germano...şi călugăriţele de clauzură vor avea pe cineva care să comunice cu lumea de afară nu ?”.

Cele două poliţiste au spus nu clătinând din cap, dar comisarul nu şi-a pierdut curajul.

“Totuşi, acum am să încerc să vorbesc cu cine se ocupă de acesta şi la urma urmei, vreau să spun, ar putea să fie o experienţă de formare profesională... nu-i aşa Pennino ?”.

“Dumnezeule, să mă deghizez într-o călugăriţă nici prin gând nu mi-a trecut când am intrat în Poliţie”.

“Este vorba maxim de cincispezece zile, vă jur”.

Cele două poliţiste, au afişat un zâmbet de circumstanţă şi au acceptat cu o umbră de tristeţe, dar înainte de aceasta, poliţista Fiorini a făcut o observaţie.

“Dar mai exact ce căutăm în mănăstirea aceea comisare?”

“Controlaţi bine dacă există altceva în afară de viaţa monahală acolo înăuntru, ceva care să determine o persoană să vorbească despre moarte şi să ceară ajutor scriind cu disperare un bilet, şi apoi să-l lase într-o sticlă”.

“Bine dar... un ultim lucru”.

“Spune-mi Fiorini”.

“Cum ne vom ţine în legătură cu dumneavoatră, comisare?

Vreau să spun, este o mănăstire de clauzură, nu cred că se pot folosi telefoane mobile şi cu atât mai puţin internet.”

“Nu-ţi face griji, mai târziu voi vorbi cu Maica Superioară şi vom găsi pe cineva”.

“Dacă spune-ţi dvoastră”.

“V-am spus să nu vă faceţi griji... aveţi încredere în mine”.

După ce a arătat echipei sale ce să facă Germano a rămas în sfârşit singur cu prietenul Parisi, dar înainte de a vorbi a sunat telefonul”.

“Alo”.

“Bună ziua comisare, vă sun din biroul tehnic pentru analizele caligrafice, aţi cerut dvoastră una...”.

“Da, da am cerut-o eu”.

“Din ceea ce am reuşit să citim pare că omul nostru a avut multă grabă ca să scrie acel bilet”.

“Scuzaţi-mă de ce aţi spus omul”.

“Pentru că scrisul de mână este al unui bărbat”.

“Am înţeles, spune-ţi mai departe”.

“Nimic, în realitate asta-i tot, oricum am fost atenţi să nu atingem prea mult hârtia aceea, în cazul în care vreţi să o timiteţi la Poliţia Ştiinţifică ca să o analizeze”.

“Mă voi gândi, îţi mulţumesc pe moment”.

“N-aveţi pentru ce”.

După ce a închis telefonul Germano a informat pe colegul său Parisi despre slabele noutăţi aşteptând să le comenteze.

“Dacă asta e situaţia Vincent... cred că e inutil să trimitem Fiorini şi Pennino la mănăstire, vreau să spun ...”.

“Ştiu Angelo, dar căile pe care vrem să le urmăm sunt prea puţine ca să excludem deja unele, hai să încercăm”.

“Bine, noi în schimb de ce ne vom ocupa?”.

“De a treia posibilitate”.

“Vrei să spui de soţii morţi?”.

“Da, începe să culegi informaţii, ne vom actualiza din nou mâine”.

Seara comisarului a fost sub emblema melancoliei, forţat să meargă în mod ciudat din cauza inflamaţiei nervului sciatic, nemâncat şi certat de multe ori de către soţia Arianna pentru hotărârea luată ca să conducă ancheta care mirosea a pierdere de timp, Germano s-a culcat aşteptând cu nerăbdare dimineaţa următoare.

4

Ziua următoare începu în cel mai rău mod posibil, cafeaua era terminată şi comisarului i-au trebuit câteva minute în plus ca să reuşească să se dea jos din pat, nervul sciatic nu dădea impresia că vrea să se dezinflameze.

Se îmbrăcă în grabă, sau mai bine spus, cu maxima rapiditate pe care condiţia sa fizică îi permise şi decise să fie însoţit la birou de către soţia sa.

La sosirea sa, colegii erau cu toţii la lucru, printre jaluzele Germano observă cum prietenul Parisi îl aştepta aşezat confortabil chiar în biroul său, aceasta fiind o situaţie mai puţin obişnuită decise să intre imediat, amânând un pic cea dintâi cafea din ziua aceea.

“Angelo, ai venit devreme azi dimineaţă, nu-i aşa?”.

“În realitate, tu ai întârziat Vincent ... dar de ce şchiopătezi?”.

“Din cauza nervului sciatic, o să-mi treacă”.

“Sperăm ... oricum am aici în dosar toate informaţiile pe care mi le-ai cerut ieri, acelea despre soţii Rocca”.

“Bine, ai aflat ceva interesant?”.

“De la cine încep? De la cine a murit mai întâi?”.

“Da ...să începem de acolo”.

“Ferdinando Rocca era un bogat proprietar de pământuri, în afară de vila pe care o avea aici în zonă există cel puţin cinci, răspândite în Toscana, Liguria, Salento, Umbria şi Londra, în plus diverse terenuri agricole atât în Italia cât şi în Argentina”.

“Presupun că trăieşte din rentă”.

“Într-adevăr Vincent, în declaraţiile sale de venit nu apar decât diverse rente, m-am informat azi-dimineaţă devreme cerând sprijin Direcţiei de Control Financiar”.

“Bine, cum a murit?”.

“Infarct, pare că soţia l-a găsit mort într-o dimineaţa acum şase luni la trezirea sa”.

“De ce ai adăugat acel pare?”.

“Pentru că în realitate nu este prea bine specificat în raportul medicului legist, sincer vorbind nu era obligat să menţioneze prea multe informaţii, la urma urmei Rocca a murit din cauze naturale, aşa cum se întâmplă la mulţi oameni”.

“Am înţeles, la ce oră a murit?”.

“Între orele 22.00 şi 23.00 din 27 Decembrie, cel puţin aşa este scris”.

“Bine, să trecem la soţie”.

“Laura Grassetti Rocca, cincizeci şi doi de ani, s-a căsătorit la vârsta de douăzeci şi doi de ani cu logodnicul etern, Ferdinando Rocca, licenţiată în Litere, fără copii şi cu o viaţă destul de confortabilă, cred că vrei să ştii cum a murit...“.

“Da”.

“Sinucidere Vincent, aşa cum ţi-am spus ieri, acum două săptămâni, în timp ce tu erai în concediu, ne-a contactat grădinarul vilei care striga la telefon cum stăpâna lui s-ar fi aruncat de la balcon”.

“Cine a intervenit, Angelo?”.

“Venditti şi Pennino, după aceea s-a dus şi Di Girolamo pentru constatări, dar nu era prea mult de investigat”.

“Sunt fotografii înăuntrul dosarului pe care îl ţii în mână Angelo?”.

“Iată-le, uitaţi-vă la toate”.

Imaginile pe care le avea acum în mână Germano povesteau despre o femeie de vârstă mijlocie cu o bună situaţie, care părea că doarme, întinsă pe asfaltul aleei din faţa casei sale într-o baltă de sânge, în loc să povestească despre o femeie obosită de viaţă, care într-o dimineaţă se scoală, traversează dormitorul său şi se aruncă de la al treilea etaj.

Germano, pe măsură ce se uita la acele fotografii, se convincea din ce în ce mai mult de cum povestea, probabil, nu era aşa cum i-a fost înfăţişată de prietenul său şi de acel dosar.

“Angelo, tu le-ai văzut deja aceste foto?”.

“Nu, le văd acum împreună cu tine.”

“Priveşte asta...”.

Comisarul a extras una din teanc şi a pus-o pe birou în aşa fel ca Parisi să poată să o vadă.

După câteva secunde de tăcere Germano reluă discuţia.

“Chiar nu observi nimic ciudat, Angelo?”.

“Deocamdată nu, de ce?”.

“Nu ştiu, poate m-am tâmpit eu ... dar vreau să clarific această îndoială, du-te în arhiva pe suport de hârtie şi adu-mi dosarele ultimelor cinci sinucideri pe care le-am investigat, după aceea o să-ţi explic, între timp mă duc să beau o cafea ... şi ne revedem aici peste zece minute”.

“Ok Vincent “.

Visita la bar ţinuse ocupat comisarul pe mai mult de un sfert de oră pentru că, pe lângă dorinţa de o cafea bună, se ajunsese şi pofta de a mânca ceva dulce.

La întoarcerea sa găsi inspectorul Parisi acolo în biroul său, aşezat confortabil deja de câteva minute pe scaunul pe care se punea de obicei.

“Iată-le Vincent, am adus şase dosare deoarece ultimele două erau destul de asemănătoare”.

“Bine “.

“Primul se numea...“.

“Aşteaptă, dă-mi numai fotografiile”.

După două minute şi după o atentă analiză într-o linişte riguroasă, pe faţa comisarului apăru un zâmbet discret, dar nu este unul dintre aceia care să te facă să bufneşti de râs, este mai degrabă un râs amar, tipic persoanei care are dreptate chiar dacă nu ar fi vrut.

“Uită-te Angelo... uită-te cum sunt aşezate cadavrele într-un caz normal de sinucidere, şi după aceea aruncă o privire la corpul Laurei Rocca”.

Inspectorul Parisi se ridică de pe scaun, şi ajunse din spate comisarul, începând să observe imaginile, sprijinit pe umerii şefului său.

“Într-adevăr Vincent...”.

“Spune-mi, spune-mi”.

“Pare că doamna Rocca a fost aşezată pe acel asfalt şi totuşi...”.

“De fapt, toate acele urme de sânge împrejur spun deja de la sine adevărul”.

“Şi atunci ce este Vincent, dacă nu o abilă înscenare...?”.

“Din păcate, mi-e teamă că este aşa, dar poate a început cu puţin mai înainte ca aceasta să se întâmple, uită-te din nou la fotografiile cadavrului Laurei Rocca, atunci nu lipseşte ceva?”.

“Nu văd nimic, Vincent...”.

“Exact, se văd numai poliţiştii, când ţi s-a mai întâmplat să te duci la locul crimei şi să lucrezi în linişte? Fără nici o rudă sau vreun prieten de-al victimei acolo ca să-ţi pună întrebări în continuare?”.

“Niciodată”.

“Cine a telefonat în ziua aceea la 113, ca să ne cheme Angelo?”.

“Mi se pare că a telefonat grădinarul, dar aşteaptă să iau dosarul...”.

După câteva secunde s-a aflat cu siguranţă, că un oarecare Attilio Mari, grădinarul vilei, cuprins de o criză de isterie a contactat Poliţia.

Germano ceruse deci prietenului Parisi să se ducă din nou în arhivă, şi să găsească înregistrarea audio a acelei convorbiri telefonice, exprimându-şi dorinţa să o asculte.

În timp ce Parisi, gândindu-se la ce trebuie să facă, ieşea din biroul lui Germano îndreptându-se spre arhivă, comisarul luă din nou în mână fotografiile, privind sinuciderea doamnei Rocca; observând iarăşi cadavrul ajunse la o nouă concluzie, amintindu-şi să i-o comunice lui Parisi când se vor întoarce.

Singur cu gândurile sale Germano începu să se joace cu agenda, pe care o ţinea mereu în buzunar, gândindu-se la situaţie, trebui să recunoască că investigaţia merita să aibă un rezultat; aveau mult de lucru, cu toate că nu era încă sigur, dacă acel mesaj în sticlă ar avea vreo legătură cu acestă strană sinucidere.

Întoarcerea inspectorului în biroul şefului său a fost neaşteptată, astfel Germano frământat de gânduri, se sculă brusc aproape căzând de pe scaun.

“Iat-o Vincent, să o ascultăm”.

“Alo Poliţia”.

“E moartă! E moartă!”.

“Aşteptaţi, unde vă aflaţi în momentul acesta? Încercaţi să vă calmaţi...”.

“Stăpâna e moartă, veniţi repede!”.

“Ambulanţa...dar poate...”.

“Spuneţi-mi adresa, vă rog...”.

Convorbirea telefonică s-a terminat cu vocea grădinarului care spunea adresa vilei agentului de poliţie de la celălalt capăt al firului.

“Cam puţin...”.

“Asta e tot Vincent”.

“Presupun că a fost interogat grădinarul, cel puţin după aceea...”.

“Bineînţeles, mi-am imaginat că mă vei întreba, aşa că ţi-am adus interogatoriul său, şi a celorlalte persoane interogate care se aflau în momentul acela în vilă.

Parisi puse mai întâi acela făcut lui Attilio Mari şi după aceea celălalte două, acela al majordomului şi al menajerei.

Germano încercând să înţeleagă care dintre cele trei persoane interogate ar fi putut să le dea detaliile cele mai importante, începu să deseneze interiorul vilei datorită descrierilor făcute de cele trei persoane; şi încercă să-i reprezinte în acelaşi loc, în care se găseau când au auzit bufnitura corpului căzut la podea al dnei Laura.

Attilio Mari care a fost deja menţionat, era ocupat să ude un gard viu la vreo douăzeci de metri de vilă care dădea direct în faţa uşii de la intrare.

La parter se afla menajera determinată să facă să strălucească geamul firestrei, aşa cum o numea ea, care ilumina sufrageria lăsând să patrundă razele soarelui.

Majordomul se găsea la primul etaj, foarte ocupat cu pregătirea unei mâncări gătită cu vin francez.

Cei doi din urmă au declarat că s-au alarmat numai după ce au auzit ţipetele grădinarului, nu înainte.

Doamna Rocca s-a aruncat de la balconul camerei sale, situată la etajul trei din aripa estică a vilei, într-o tăcere religioasă, fără să scoată cel mai mic sunet.

Observându-l atât de determinat să deseneze, lui Parisi îi păruse oportun să-l întrebe pe Germano, de ce foloseşte creionul cu atât de mult zel.

“Eşti curios Angelo? Cât cântărea doamna Rocca?”.

“După cât scrie în dosar... vreo cincizeci de kilograme”.

“Şi eu cred la fel, acum uită-te din nou la acele fotografii... e un amănunt pe care nu l-ai notat dar nu pot să te învinovăţesc pentru că nu ai copii...”.

Inspectorul luă din nou în mână imaginea cadavrului şi o fixă pentru câteva secunde bune.

“Te refereai la picioarele doamnei, Vincent? Într-adevăr sunt...pare că sunt aproape în poziţie fetală”.

“Da, ca un copil pe care îl duci în pat după ce a adormit pe canapea...”.

“Deci cum facem?”.

“Cazul ce priveşte sinuciderea doamnei a fost închis?”.

“Nu, deocamdată”.

“Bine, atunci nu văd de ce nu putem să-l facem chiar acum, cheamă-i înapoi pe toţi ceilalţi şi spune-le să se retragă, apropo... dragelor noastre colege le place noua viaţă în mănăstire?”.

“Eu cred că alte două zile şi ar fi înnebunit Vincent!”.

“Ah...o curiozitate, şi până la urmă cum v-aţi acordat ca să ţineţi legătura?”.

“N-a fost greu, trebuiau să arunce un plic marcat în containerul de gunoi diferenţiat, acela pentru hârtie, şi după aceea trecea operatorul să o ia, care avea deja un acord cu noi, el trebuia să ne cheme ca să controlăm sacii, când ar fi ajuns cu camionul la o anumită distanţă de mănăstire”.

“Ah, ce idee grozavă...”.

Odată terminate aceste consideraţii inspectorul Parisi se îndreptă spre birou cu sarcina de a aduce acasă colegii săi, rezolvând totul cu câteva apeluri telefonice, unul la directorul de Country Club, iar cealălalt direct Maicii Superioare care conduce mănăstirea.

În acest ultim caz, neprevăzătoarea maică, poate dornică de puţină acţiune propuse inspectorului o fugă nocturnă a colegelor sale, fiind singura soluţie practicabilă.

Parisi ar fi vrut să sublinieze că nu ar fi niciun motiv, pentru care Pennino şi Fiorini ar fi trebuit să iese din mănăstire altfel de cum au intrat, adică ziua şi după ce au fost anunţate, dar a tăcut din gură.

Germano, odată ce a fost avertizat de acest mic inconvenient, preferi oricum să fixeze un briefing cu colegii săi, chiar pentru seara aceea pe la miezul nopţii, ca apoi să le acorde la toţi dimineaţa liberă.

Răcoarea serii şi mirosul de iasomie însoţiră comisarul pe parcursul traseului spre biroul său, după cina pe care i-o adusese soţia la comisariat, şi cu pretextul de a opri Arianna ca să nu intre pe strada înfundată, în care e greu să faci manevră, coborî la o distanţă de aproape o sută de metri ca să facă o plimbare.

Mai erau câteva minute până la miezul nopţii, când, surprins cu plăcere, comisarul găsi colegii săi deja prezenţi în birou ca să-l aştepte. După ce i-a salutat şi le-a adresat un zâmbet ironic celor două colege, i-a informat pe toţi cei prezenţi despre ultimele, neaşteptate desfăşurări.

Erau încă de analizat, cu mai mare atenţie declaraţiile celor trei prezenţi în momentul sinuciderii, a grădinarului, a majordomului şi aceea a menajerei, sarcina a fost încredinţată inspectorului De Girolamo. Inspectorul Parisi, în schimb, a trebuit să extragă toate înregistrările telefonice ai soţilor Rocca începând cu opt-zece luni în urmă; Germano îl sfătui să fie foarte atent la zilele imediat înainte şi după două Decembrie şi douăzeci Mai, adică datele în care cei doi soţi au fost găsiţi morţi.

Pennino şi Fiorini se vor ocupa de cadavrul doamnei Laura Rocca, de fapt, corpul a fost pus imediat la dispoziţia rudelor pentru înhumare.

Iar inspectorii Gianni Piazza şi Venditti se vor ocupa de celălalt corp, acela al soţului, care ar fi trebuit să descopere unde fusese înhumat şi să-l analizeze, cum de altfel ar fi trebuit să facă colegele lor cu corpul soţiei, şi care ar fi condiţiile ca să ceară deshumarea.

Germano i-a scutit pe ultimi doi să vorbească cu medicii care au atestat moartea lui Rocca, de acesta, de fapt, se va ocupa personal dimineaţa următoare.

5

Soarele cald de început de Iunie şi câţiva nori de decor, îl aşteptau pe comisar în pragul uşii,Germano ieşind din casă îşi băgă mâna în buzunar ca să controleze dacă are biletul pe care era scris numele şi adresa primului medic pe care îl va vizita peste puţin timp.

Numele de Fausto Laudati, nu îi spunea prea mult, din informaţiile succinte pe care era reuşit să le strângă rezulta că era titularul unui cabinet în apropiere de Frascati; datorită traficului regular şi a distanţei mici lui Germano nu-i trebuiră mai mult de zece minute, ca să ajungă la doctorul Laudati.

Destinaţia comisarului era gardul acela înalt aproape un metru şi jumătate, care dădea spre o străduţă accesibilă numai pe jos.

Germano a fost invitat, să intre şi să se aşeze de către o secretară amabilă şi surâzătoare a lui Laudati, şi când îl întrebă dacă a venit pentru o reţetă, el a prezentat imediat, unei alte domnişoare mai puţin surâzătoare, legitimaţia.

Imediat după ce un pacient a ieşit din cabinet doctorul i-a făcut semn lui Germano să intre, sub privirile încruntate ale celorlaţi pacienţi care se aflau în sala de aşteptare.

Fausto Laudati se prezenta ca un medic de familie vârstnic şi sobru, în prag de pensionare, el încercă cu mare greutate să-şi ascundă uimirea, văzând intrarea bruscă în cabinetul său a comisarului de Poliţie dis-de-dimineaţă.

“Spuneţi-mi...”.

“În primul rând, ţin să precizez că ancheta pe care o conduc nu are nicio legătura cu dumneavoastră.”

“Asta mă liniştește”.

“Da...sunt mai degrabă interesat de unul dintre pacienţii dvs, un oarecare Ferdinando Rocca”.

“Aţi spus Ferdinando Rocca?”.

“Dumnezeule, în clipa asta...”.

“Vă întreb pentru că pe certificatul de deces al dlui Rocca este semnătura dvs., aşa că am tras concluzia că...”.

“Da, mai mult ca sigur a fost un pacient de-al meu dar...vedeţi comisare noi medicii de familie avem sute de pacienţi care poate îi vedem o dată pe an, este aproape imposibil să ne amintim de toţi”.

“Îmi dau seama”.

“Dar, dacă vreţi să aşteptaţi o secundă, îi pot cere secretarei să-mi aducă fişa acestui Rocca, dacă a existat...”.

“Aveţi tot timpul la dispoziţie, doctore”.

După ce şi-a chiamat la telefon asistenta, aceasta s-a prezentat în cabinetul doctorului Laudati cu câteva foi de hârtie în mână, pe care i le-a dat imediat înainte de a se îndepărta.

Laudati şi-a pus ochelarii de vedere, cufundat într-o tăcere adâncă a citit bine acele hârtii, şi după aceea a exclamat:

“Iată de ce nu puteam să-mi amintesc! Rocca şi-a schimbat medicul de familie cu o lună înainte de a muri, preferindu-mă pe mine în locul doctorului Padorni”.

“După părerea dumneavoastră aceste schimbări se fac des?”.

“Sincer vorbind, nu, de obicei se întâmplă când medicul moare sau se transferă, dar...”.

“Dar?”.

“Padorni este în serviciu de aproape douăzeci de ani şi mai ales... este în viaţă”.

“Nu ştiu, poate nu este cordial şi nu chiar profesional...”.

“Padorni? Cred că glumiţi comisare! Este mult mai bun decât mine, atât profesional cât şi în ceea ce priveşte galanteria”.

Clipind repede din ochi Germano reluă discuţia.

“Pe certificat e scris că Ferdinando Rocca a murit între orele 22,00 şi 23,00, îşi aminteşte la ce oră s-a dus la faţa locului?”.

“Cu siguranţă, nu înainte de dimineaţa următoare, nu-mi amintesc să fii plecat de acasă, cel puţin în ultimul timp, din cauza serviciului meu şi niciodată după cină”.

“Este sigur?”

“Eu seara nu ies niciodată, pentru că soţia mea e imobilizată într-un scuan rulant de aproape cinci ani”.

Comisarul a înţeles că acesta era ultimul răspuns pe care doctorul Laudati i l-a dat şi că discuţia pentru el era terminată; i-a strâns mâna, mulţumindu-i şi urându-i o zi minunată.

Germano pentru a evita o pierdere de timp prea mare, a înştiinţat legistul, doctorul Mastroianni de sosirea sa.

Când a sosit comisarul a fost întâmpinat de asistenta medicului, care trecând prin uşa din spate l-a condus direct la doctorul Mastroianni.

De data asta n-a avut nevoie să vorbească prea mult, pentru că legistul avea deja în faţa sa, un dosar în care erau notate toate deplasările sale, în ziua în care Ferdinando Rocca a murit; ajunsese la vilă două ore după doctorul Laudati, medicul de familie, el n-a făcut altceva decât să scrie certificatul de deces care atesta bănuielile predecesorului său, deci erau confirmate atât ora decesului cât şi cauzele naturale.

Ieşind din biroul legistului şi constatând că avea încă câteva minute la dispoziţie, Germano s-a convins că a sosit momentul să ia din nou o cafea, iar barul care se găsea dinainte i se păru locul perfect.

În timp ce se pregătea să comande cafeaua, îi sună telefonul mobil.

“Alo”.

“Salut comisare sunt Piazza”.

“Salut Piazza spune-mi”.

“Am descoperit unde a fost îngropat Ferdinando Rocca şi ne-am dus la faţa locului, de fapt, vă chem chiar de la cimitir, singura problema e că mortul a fost incinerat”.

“Incinerat?”.

“Da comisare”.

“Am înţeles, nimic atunci, întoarceţi-vă la sediu”.

“Ok”.

“Doar un lucru Piazza...controlează cine a dat autorizaţia pentru incinerare”.

“Am controlat deja, a autorizat-o soţia”.

“Am înţeles...atunci ne vedem în birou peste două ore”.

“Ne vedem mai târziu comisare”.

Atunci Germano trebui să se pună din nou în coadă ca să-şi poată comanda cafeaua, între timp îşi scoase agenda şi începu să scrie datele în baza ultimelor informaţii.

Abia făcu semn barmanului, când îl deranjă din nou soneria telefonului său.

“Alo”.

“Salut comisare sunt Fiorini”.

“Bună, ai noutăţi?”.

“Am descoperit unde a fost îngropată doamna Rocca, mormântul fiind la cimitirul din Prima Poartă, aici la Roma, ne-am dus direct şi am găsit-o”.

“Lasă-mă să ghicesc...a fost incinerată?”.

“Dar cum aţi putut...?”.

“Am dat cu banu; mai-nainte mi-a telefonat şi Piazza, numai că nu mi-a spus în care cimitir se găsea, nu e cumva şi el pe-acolo, prin prejur?”.

“Nu comisare, am vorbit cu el la telefon mai-nainte şi se ducea spre cimitirul din Verano, de fapt ni s-a părut cam ciudat faptul că soţ şi soţie fuseseră înmormântaţi în cimitire diferite”.

“Um...ai văzut deja cine a cerut incinerarea doamnei Rocca?”

“Nu încă, ne ducem imediat să întrebăm în biroul cimitirului”.

“Ok, la revedere”.

Înainte de a-şi bea cafeaua în pace, lui Germano îi mai rămăsese altceva de făcut.

“Alo”.

“Salut Piazza sunt Vincent”.

“Spuneţi-mi”.

“Înainte să te întorci, dă o fugă până la birourile cimitirului din Verano şi întreabă de ce doamna Rocca nu a fost înmormântată cu soţul ei”.

“Mă duc imediat”.

“Bine”.

Germano aruncând o privirea la ceasul său, constată că mai are un pic de timp, şi aşa decise să facă o cercetare la vilă, sau mai bine spus fosta vilă, a soţilor Rocca; porni maşina şi plecă.

Şoseaua ajungea chiar până lângă gardul înalt care delimita proprietatea, uşurându-i astfel drumul comisarului.

Vila avea o înfăţişare foarte tristă, cu obloanele închise şi cu praful care se ridica la fiecare adiere a vântului tipic de Iunie, Siroco care cu şuieratul său stârnea freamătul frunzelor.

Un om cam în vârstă, cu o şapcă în cap ca să nu-l ardă soarele, tocmai căra câţiva saci negrii în afara proprietăţii prin poarta principală şi găsindu-se în apropierea lui, comisarul decise să schimbe câteva cuvinte.

“Bună ziua”.

“Nu avem nevoie de agenţi imobiliari, casa a fost deja vândută”.

“De fapt eu...”.

“Şi aşa mi-am pierdut munca...”.

Germano recunoscu în omul din faţa sa grădinarul pe care îl ascultase deja cu câtva timp înainte şi decise să treacă direct la subiect. Comisarul se legitimă şi în acel moment bătrânul grădinar începu să-l fixeze cu o privire bănuitoare.

“Fii-ţi liniştit nu sunt aici ca să le iau alte declaraţii sau ceva de genul ăsta”.

Omul nu părea deloc convins, astfel Germano încercă din nou.

“Din păcate, şi în cazul unei sinucideri sunt anumite practice care trebuiesc efectuate chiar dacă există un vinovat de arestat sau nu”.

“Azi ce practică a venit să o efectueze comisare?”.

“Astăzi? Să zicem că facem o plimbare ca doi prieteni, proprietatea e mare şi am putea să ne ducem pe acele imense pajişti...”.

“Aştepta-ţi să pun afară şi ceilalţi saci, astfel că gunoierii să-i ia pe toţi”.

“Nici o grabă”.

Proprietatea familiei Rocca, dispune, bineînţeles, de o grădină mare, chiar dacă, în realitate datorită dimensiuni sale, seamăna mai mult cu un parc imens; plimbându-se în sus şi în jos, comisarul observă că interlocutorul său era numai în aparenţă un grădinar grosolan şi închis, el începu să-l cunoască mai bine şi să se deschidă din ce în ce mai mult, chiar reuşind să surâdă cîteodată.

Ori de câte ori se întâmpla să treacă prin dreptul fiecărei faţade a vilei Germano punctual îşi trăgea agenda din buzunar; după o plimbare de aproape patruzeci de minute comisarul reuşise, cu ajutorul unor simple schiţe, să deseneze cele patru faţade, şi mai ales acele două pe care Poliţia nu le-a fotografiat şi nu le-a cercetat când a intervenit în cazul sinuciderii.

La un moment dat cei doi s-au oprit în mijlocul grădinii uitându-se un pic în jurul său, şi pe neaşteptate comisarul aîntrerupt acea linişte apăsătoare.

“Ce este acela?”.

Germano îl întrebă pe grădinar, arătându-i o casă cam dărâmată care se afla la o distanţă de aproape două sute de metri de ei, şi în parte acoperită de pomi.

“Ah, aceea este vechia magazie pentru unelte comisare”.

“Să mergem în direcţia aceea, un pic de umbră ne va face bine”.

În timp ce mergeau pe drum grădinarul îşi termină explicaţia ajungând că, de fapt este o magazie veche abandonată, pe care ar fi trebuit să o demoleze de mult, atunci când cu un an înainte proprietarii hotărâseră să construiască alta lângă vilă mult mai mare şi mai agreabilă.

Odată ajunşi în apropiere, comisarul a putut să constate că acel vechi fabricat din tuf de zece metri pătraţi, probabil în scurt timp s-ar fi prăbuşit singur, fără să fie nevoie de un buldozer ca să-l demoleze.

La uşiţa de la intare era agăţat un lanţ cu un lacăt, care nu a împiedicat pe cei doi să intre, pentru că era numai un lanţ încurcat.

Grădinarul a continuat să vorbească neîntrerupt, deseori singur fără să-şi dea seama, nimic nu a reuşit să-l oprească din monologul său nici chiar faptul că la multe din întrebările sale comisarul nu-i răspundea, Germano odată intrat înăuntru, a început să se uite în jur, dar nu era nimic, numai câteva cuie bătute în pereţi, era clar că fusese totul deplasat în noua şi agreabila construcţie.

Germano privi afară printr-o ferestruică, singura în acel fabricat, cu gratiile distanţate între ele de vreo cinci centimetri ca la puşcărie, comisarul deodată tresări şi se îndreptă spre ieşire, dar ceva în particular i-a atras atenţia. Într-un colţ, mai precis acela care era acoperit de uşa de la intrare, când se deschidea, acolo se afla pe jos o grămăjoară de ceva ce semăna mult cu firimituri de pâine, nu prea mari de un centimetru fiecare.

Grădinarul când văzu comisarul umblând în mod ciudat, în sfârşit se convinse că a sosit momentul să tacă, neştiind ce să-i spună sau să-l întrebe îl lăsă să continue.

Nu a scos nici o vorbă, nici chiar când a văzut pe Germano, că a rupt o bucată de tuf din perete, şi a aruncat-o de la fereastră, numai după ce l-a văzut aşezat din nou la fereastră, înţelese că sosise momentul să-l întrebe ceva, comisarul avea privirea îndreptată spre pârâul din jos, pe care dădea impresia că îl cunoştea bine, foarte bine.

6

Când Germano se întoarse în comisariat îi găsi deja pe toţi oamenii săi în oficiu, fiecare ţinând în mână diferite dosare şi hârtii.

Înainte de a vorbi şi de a-i asculta se duse în spatele biroului, şi nici suneria telefonului nu reuşi să-l distragă de la gândurile sale.

“Alo”.

“Bună ziua, aş dori să vorbesc cu un anumit comisar de Poliţie care se ocupă de ancheta unui mormânt aici în cimitirul din Verano”.

“Sunt eu spuneţi-mi”.

“Mă numesc Talese şi sunt persoana care se ocupă de actele de înmormântare, mai-nainte a venit în biroul nostru un om de-al dumneavostră să întrebe de defunctul Ferdinando Rocca, dar eu în momentul acela non eram prezent”.

“Continuaţi"

“Mi-am permis să vă sun comisare deoarece a spus să chemăm Poliţia de îndată ce voi ...”.

“Nu vă îngrijoraţi, continuaţi”.

“În realitate cu actele de înmormântare ale lui Ferdinando Rocca nu a fost nici o problemă sau ceva neobişnuit, a fost ceva după aceea...”.

“După aceea?”.

“În urmă cu câteva sâptămâni, s-a prezentat un tip spunând că sar fi ocupat el de înmormântarea soţiei acestui Rocca, care murise cu câteva zile mai-nainte, a întrebat dacă este posibil să o îngroape lângă soţul ei”.

“Şi dvs ce i-aţi răpuns?”.

“Ştiţi, cavoul familiei Rocca e omologat pentru zece morminte şi în acest moment, din păcate, este complet, şi i-am răspuns că în ceea ce priveşte sunt de făcut câteva constatări, dar vă jur comisare, că nu i-am cerut niciun ban ca să urgentez procedura!”.

“Fiiţi liniştit, nu investigăm aceasta, dar după aceea ce s-a întâmplat?”.

“Nimic, de obicei pentru a face totul trebuie să treacă vreo zece zile, eu cel puţin i-am răspuns aşa, şi după aceea nu l-am mai văzut”.

“Talese, puteţi să-mi explicaţi ceva?”.

“Spuneţi comisare”.

“Cum vă amintiţi aşa de bine de acest tip? Vreau să spun...în biroul dvs intră zeci, sau sute de persoane în fiecare zi...”.

“Pentru că avea prea multă grabă şi era foarte interesat în cât timp se va rezolva operaţiunea şi nicidecum la modalităţile ei”.

“Cum adică avea prea multă grabă?”.

“În acest loc, comisare, nu se întâlnesc niciodată oameni grăbiţi, morţii nu pot să fugă...”.

Germano după ce a închis telefonul a reprodus cu de-amănuntul întrega convorbire telefonică colegilor săi.

Piazza a fost primul care a intervenit.

“Ştim cine era acest tip comisare?”.

“Funcţionarul nu mi-a spus, dar după câte am înţeles putea să fie oricine, o rudă sau chiar un agent de pompe funebre”.

“Şi cum îl căutăm comisare?”.

Germano ocoli răspunsul şi pară întrebarea lui Gianni Piazza, deoarece avea impresia că mai devreme sau mai târziu acel tip ar fi apărut din nou per parcursul investigaţiei; deci preferi să adreseze întrebarea inspectorului Di Girolamo.

“Giulio scuză-mă, încă analizezi declaraţiile date de menajeră, de grădinar şi de majordom?”.

“Da”.

“Acum elimină aceea a grădinarului, pentru că l-am întâlnit azi dimineaţă la vilă şi am vorbit cu el, mai degrabă spune-mi din nou ce a declarat menajera...”.

“Iată...atunci...a declarat că în momentul în care Laura Rocca s-a aruncat de la etajul trei ea era ocupată să şteargă geamul ferestrei din sufragerie, la parter”.

De îndată ce Di Girolamo îşi termină fraza, Germano îşi scoase din buzunar agenda, în care desenase cele patru faţade ale vilei cu câteva ore mai înainte, apoi deschise dosarul cu sinuciderea doamnei şi extrase două fotografii făcute în acea circumstanţă,

în aşa fel ca să completeze propria imagine a casei.

“Menajera a minţit”.

După această afirmaţie toţi cei prezenţi au început să-l privească pe comisar cu un melanj de curiozitate şi frică.

“Uitaţi-vă...singura faţă care prezintă o fereastră mare este chiar aceea cu balconul deasupra de la care doamna s-a aruncat, nu putea să nu vadă...”.

“Scuză-mă Vincent...”.

“Spune-mi Angelo”.

“Poate că în acel moment făcea ceva care nu se putea spune Poliţiei, aşa şi-a inventat o poveste”.

“Da...este posibil că lenevind a furat ceva şi îi era ruşine să spună...se poate, dar vreau să o găsiţi, Piazza ocupă-te tu”.

“Ok comisare”.

Atunci Germano îşi îndreptă privirea spre Fiorini şi Pennino, cele două răspunseră că singurul lucru pe care nu l-au spus şi celorlalţi, era faptul că descoperiseră cine se ocupase de înmormântarea Laurei Rocca.

“Şi cine ar fi acesta?”.

“Fratele său, un oarecare Andrea Grassetti”.

“Vreau să-l găsiţi şi pe el”.

Germano înainte de a relua discursul se uită prin jur cu o privire pierdută.

“Astăzi, poate, am descoperit de unde a fost aruncată sticla aceea din plastic ce conţinea mesajul... cred, că a avut loc într-o veche casă dărâmată înăuntrul fermei familiei Rocca, când am intrat acolo mi s-a părut că semăna mai mult cu o puşcărie decât cu o magazie pentru unelte...”.

“Cine a făcut asta comisare?”.

“Asta rămâne încă de descoperit, singurul lucru pe care-l ştim priveşte caligrafia acelui mesaj, iar din ceea ce se reuşea să se citească părea să fie a unui bărbat”.

“Majordomul sau grădinarul?”.

“Şi cine ştie dragă Piazza, trimiteţi câte o copie de pe declaraţiile sale pentru analizarea scrisului de mână, sper să fie suficientă semnătura lor, ca să facă o comparaţie cu mesajul, chiar dacă...”.

Germano termină discursul aruncând o uşoară privire în jos aprinzându-şi o ţigară, el simţea fără îndoială, că era ceva sau ceva mai mult, care încă împiedica închiderea cercului; dar adevărata problemă era reprezentată de faptul că nu avea nici cea mai mică idee unde să caute “acel ceva”.

Dimineaţa următoare comisarul încercă să culeagă cât mai multe informaţii posibile despre defunctul Ferdinando Rocca, începu să telefoneze

şi să solicite colaborarea tuturor comisariatelor din zonele în care erau înregistrate proprietăţile lui Rocca.

Cercetarea cea mai complexă privea fără îndoială Argentina, de fapt, acolo defunctul şi-a cumpărat una dintre vilele sale acum cinci ani, dar atât la nivelul procedurilor cât şi la nivelul cunoştiinţelor pentru Germano nu ar fi fost uşor să se mişte în ţară sud-americană.

Datorită diferenţei de fus orar comisarul a trebuit să aştepte până după prânz, ca să poată să se pună în contact cu autorităţile argentine, după ce a încercat să telefoneze din diverse birouri, a reuşit să ia legătura cu un oarecare inspector Garcia, din departamentul Buenos Aires.

“Alo”.

“Bună ziua Garcia, vă sun din Italia, nu ştiu dacă...”.

“Da Germano, mi-a fost deja explicat totul”.

“Dar, vorbiţi foarte bine limba italiană...”.

“Mama mea s-a născut şi a trăit mulţi ani într-un sat de lângă

Verona înainte de a se trasferi în Argentina aşa că...”.

“Bine, bine, aşa cum le-au menţionat colegii săi mă ocup de o anchetă...nimic în special, suntem încă la început...persoana de care ne ocupăm se numeşte, sau mai bine spus se numea, Ferdinando Rocca, din rapoartele nostre reiese că a cumpărat nişte proprietăţi chiar acolo la voi...”.

“Le rezultă comisare că sunt pe numele lui?”

“Da o vilă la Mar del Plata, dar nu sunt sigur că nu există şi altele, poate pe numele soţiei Laura Grassetti, sau în favoarea unei “societăţi fantomă” “.

“Înţeleg”.

“Poate că astăzi vă trimit pe e-mail înregistrarea la camera de comerţ ale societăţilor care le sunt atribuite aici în Italia, în cazul că au avut, sau ar fi avut, vreo legătura şi cu Argentina”.

“Vom controla negreşit comisare, dar mai exact cu ce se ocupau aceşti Rocca?”.

“Păi...din declaraţiile de venit pare că trăiau din rentă, o rentă importantă...”.

“Credeţi asta Germano?”.

“Cum se spune...până la proba contrarie...”.

“Am înţeles, am să vă anunţ cât mai curând”.

“Vă mulţumesc Garcia”.

Înainte de a se duce la prânz Germano a preferit să-şi viziteze prietenul său Angelo Parisi, cu speranţa că măcar el ar fi avut o veste bună.

“Salut Angelo, scuză-mă că te deranjez”.

“Intră Vincent...”.

Comisarul preferi să nu ia loc, rămase sprijinit pe unul dintre rafturile care se aflau în biroul inspectorului.

“Ai vreo veste Vincent?”.

“De fapt speram că o ai tu”.

“Ei bine...nimic deocamdată, singurul lucru pe care am reuşit să-l descopăr a fost apelul telefonic făcut din casa lui Rocca, chiar în seara în care Ferdinando muri, direct în Argentina, la miezul nopţii”.

“Cât a durat convorbirea telefonică?”.

“Douăzeci şi şapte de secunde”.

“Telefoanele sunt toate directe, nu?”.

“Vreau să spun, nu trec niciodată prin centrală?”.

“Într-adevăr, cu excepţia cazului în care se foloseşte o cartelă telefonică preplătită”.

“Ştim deja, către cine a făcut apelul telefonic?”.

“Nu... acum pregătesc actele pentru a cere colaborarea autorităţilor argentine, dar va dura ceva timp”.

“Dacă ştiam asta...până acum zece minute am vorbit la telefon cu un inspector din Buenos Aires...”.

“Mai bine, aşa cel puţin vom avea un contact fix cu cineva acolo”.

“La ce oră ai spus că a fost facut apelul telefonic?”.

“Imediat după miezul nopţii”.

“Când încă era cald corpul defunctului Rocca...”.

“Era mort de oră, sau cel mult două, cel puţin aşa este menţionat în certificatul de deces...la ce te gândeşti Vincent?”.

“La nimic Angelo, sunt flămând, cred că a sosit momentul să mâncăm ceva”.

Germano ieşi din biroul colegului său fără sa rezolve nimic, dimpotrivă îndoielile şi nesiguranţa nu au făcut altceva decât să crească.

Atunci singura explicaţie la tot ce se întâmpla putea să fie numai ceva absurd, vag şi la care ar fi fost imposibil să se găsească probe.

Pentru prima oară de când a început acestă neobişnuită anchetă Germano dorea să o abandoneze, să-i fie mai indiferentă, cum nimic nu s-ar fi întâmplat, pentru a-şi relua liniştit viaţa cotidiană. Prima care a simţit ce i se întâmpla a fost soţia lui în timpul prânzului, l-a înţeles chiar mai înainte de însuşi comisarul; Arianna ar fi vrut să-l întrebe, să-i pună o întrebare în

plus, dar la sfârşit a renunţat, aşteptând să-i vorbească soţul la momentul potrivit.

Aceeaşi impresie a avut-o şi prietenul său Angelo Parisi când comisarul s-a întors în oficiu după-amiaza aceea.

Inspectorul începu să-i vorbească încercând să ajungă câte un detaliu, exagerând din când în când ca să animeze discursul, dar Germano stătea acolo aşezat, nemişcat la biroul său.

“Crezi că e un caz fără speranţă, aşa e Vincent?”.

“Fără speranţă nu este niciodată, poate este totul neobişnuit, asta da”.

“În ce fel vrei să te mişti?”.

“Problema este aceasta, acum pentru a putea face un pas înainte avem nevoie de cadavru”.

“Care dintre cele două?”.

“Dintre cele trei, mai degrabă...”.

“Cum adică?”.

“Ascultă...eu am impresia că cine a scris acel bilet la ora asta este deja mort, numai că nu ştim nici cum se numea şi nici mai ales unde să-l căutăm”.

“Da...”.

După un minut şi jumătate de tăcere au reluat conversaţia.

“Apropo Angelo...nu am aflat nimic despre menajeră şi despre acel...frate al doamnei?”.

“Te referi la Andrea Grassetti?”.

“Da, chiar la el”:

“Atunci menajera ştim unde se găseşte, după ce şi-a pierdut slujba la vilă, în urma morţii soţiilor Rocca s-a întors în satul ei natal, un Borgo din părţile lui Orvieto, în Umbria; am avertizat deja colegii din zonă şi în seara asta, sau cel târziu mâine dimineaţă, vom putea să o interogăm, în ceea ce priveşte fratele doamnei în schimb...”.

“Ce ştii?”.

“E de negăsit, ultimul său domiciliu declarat rezultă că este pe lângă Parma, dar colegii din zonă spun că în cartierul unde locuia se pare că nimeni îşi aminteşte de el”.

“E o fantomă?”.

“Aşa s-ar părea sau cel puţin aşa vrea să ne facă să credem”.

“Am înţeles, atunci ocupăte tu de ăsta, încearcă să-l depistezi folosind registrul de abonaţi telefonici sau adresele e-mail pe care le foloseşte, poate

n-ar fi rău să schimbăm câteva cuvinte cu el”.

“Bine, Vincent”.

Cu aceste ultime cuvinte conversaţia a luat sfârşit, după ce şi-au schimbat câteva priviri cei doi s-au salutat şi s-au întors la singurătatea gândurilor lor.

Germano continuă să mediteze în tăcere câteva clipe mai mult şi se gândi la tot ce era posibil să facă ca să regăsească al treilea şi ultimul corp care lipsea.

Ar fi putut să sape în jurul vilei sau să cerceteze amănunţit orice spaţiu, panou sau temelie al acelei clădiri; dar avea altă senzaţie, dincolo de faptul că ar fi fost greu de găsit un procuror dispus, să autorizeze ceva de genul ăsta fără cea mai mică probă, că o acţiune de acest fel l-ar fi expus fără niciun rezultat, aruncând în aer ultima carte de joc pe care o avea, timpul, pentru că adversarul cedează când nu ştie că este urmărit.

7

În dimineaţa următoare Vincent Germano se duse în birou devreme, în speranţa că, răsfoind din nou dosarul anchetei, ar fi găsit ceva în plus.

Abia s-a aşezat la biroul său şi a auzit că cineva sună la uşă.

Inspectorul Parisi sosise în oficiu mult mai înainte de comisar, cu intenţia de a analiza cu foarte mare atenţie câteva apeluri telefonice.

“Bună dimineaţa Vincent”.

“Bună dimineaţa Angelo, ai venit şi tu devreme, eh...”.

“Da”.

“Ce ai în mână?”.

“Nimic, mă uitam la lista apelurilor telefonice ale lui Andrea Grassetti, fratele doamnei care s-a sinucis...”.

“Şi ai găsit ceva interesant?”.

“Ceva interesant nu, dar ceva neobişnuit da”.

“Fii mai explicit dacă poţi”.

“În seara când cumnatul, Ferdinando Rocca a murit, imediat după miezul nopţii pe Grassetti l-a sunat cineva la telefon de la morgă, de la morga aceea care se află la Roma...”.

“Morgă eh...”.

“Da chiar de acolo, convorbirea a durat câteva minute”.

”Unde se găsea Grasseti când a primit-o?”.

“La Roma, în zona Coloseumului, mai mult nu pot să-ţi spun pentru că după aceea a închis telefonul”.

“Angelo, ştii cumva dacă personalul de la morgă lucrează în ture? Sau cei de la administrativ fac excepţie?”.

“Mi se pare că angajaţii termină serviciul la şase seara, odată pentru o recunoaştere...”.

“Bine, ok, ai numărul?”.

“Aşteaptă o clipă”.

După ce a răvăşit câteva minute prin agendă, inspectorul Parisi a găsit până la urmă indexul şi a deschis la litera “O”.

A scris numărul pe o foie de hârtie şi i-a dat-o lui Germano.

“Alo”.

“Bună ziua sunt un comisar de Poliţie, vorbesc cu morga?”.

“Exact, suntem noi”.

“Bine, aş dori să vorbesc cu oficiul personalului, poate să mi-l dea?”.

“Sigur că da comisare, aşteptaţi”.

A aşteptat aproape două minute, când la un moment dat la capătul firului sa auzit o voce.

“Bună ziua mă numesc Trinca, cu cine vorbesc?”.

“Bună ziua Trinca, mă numesc Vincent Germano, sunt de la Poliţie, vă chem pentru că aş avea nevoie să vorbesc cu dvs. azi după-amiază, până la ce oră vă pot găsi în birou?”.

“Astăzi voi rămîne până la orele nouăsprezece, când ar preferi să vină?”.

“Voi fi în birou la orele şaptesprezece, pentru că mai-nainte trebuie să rezolv două chestii şi nu cred că voi sosi mai devreme”.

“Ok, comisare, pe mai târziu”.

“Mulţumesc foarte mult, pe mai târziu”.

Pe toată durata conversaţiei, inspectorul Parisi nu a încetat nici o clipă să se întrebe, ce dracu ar fi căutat Germano în biroul morgii, dar cunoscându-l ştia că peste puţin timp l-ar fi descoperit.

Comisarul a terminat convorbirea şi a pus într-un dosar toate fotocopiile ce priveau moartea lui Ferdinando Rocca, desigur acele hârtii i-ar fi fost de folos în după-amiaza aceea.

“Scuză Vincent”.

“Spune-mi Angelo”.

“Atunci eu continui să analizez aceste liste cu apeluri sau mai bine mă ocup de altceva?”.

“Continuă, continuă, anunţă-mă dacă vezi ceva ciudat şi...”.

“Şi?”.

“Nimic Angelo, în seara asta voi ştii să-ţi spun, dacă vei putea sau nu întrerupe cercetarea”.

“Dacă spui tu, atunci pe curând...”.

“Da, ne vom actualiza mai târziu”.

Dimineaţa continuă pe acelaşi ton, cu excepţia unui furt într-un magazin, de unde se auzea că hoţul, pe care l-au prins imediat, continua să zbiere din celula de detenţie susţinând că a fost victima unui complot.

După ce s-a întors acasă pentru prânz Germano a plecat din nou cu maşina îndreptându-se spre morga centrală din Roma, sosise mai-nainte cu aproape o jumătate de oră, însă ar fi acceptat liniştit să aştepte un pic.

Dar în ciuda aşteptărilor, a fost primit în jurul orei şaisprezece şi douăzeci, iar domnul Trinca a fost imediat disponibil.

“Spuneţi-mi tot, comisare”.

“Iată, conducem o anchetă în cazul sinuciderii unei doamne, care s-a întâmplat câteva săptămâni mai-nainte la Castelli Romani, cazul nu a fost încă închis dar suntem pe aproape, am venit la dumneavoastră numai pentru...”.

“Am înţeles comisare, deci este vorba de o investigaţie de rutină?”

“Exact, singurul lucru de care aş avea nevoie să vă întreb, este dacă între nopţile 2 şi 3 Decembrie v-au sosit cadavere...”.

“Ei bine, eu de aici nu pot să ştiu, dacă aşteptaţi puţin mă duc în celălalt birou şi voi încerca să aflu”.

“Bine, vă voi aştepta aici”.

Lui Germano îi fusese permis să fumeze, aşa că el îşi aprinse imediat o ţigară şi începu să se uite afară de la una dintre ferestrele biroului lui Trinca, dar acesta nu-i dădu timp să o termine, întorcându-se imediat după trei sau patru minute.

“Sunt aici Germano, continuaţi, continuaţi să fumaţi”.

“Ai găsit ceva?”.

“În noaptea aceea ne-au sosit trei; primul a fost al unui motociclist care din păcate a murit pe şosea, în schimb al doilea aparţinea al unui neisprăvit din zonă, poate vreun traficant de droguri, în urma unui conflict, al treilea...”.

“Al treilea?”.

“Acesta nu a fost identificat, este încă aici la noi”.

“Puteţi să-mi daţi mai multe detalii în ceea ce priveşte acesta din urmă?”.

“Sigur, vârsta în jur de şaizeci de ani, de statură medie, nici un semn de luptă, a murit de insuficienţă cardiacă...credem că este vorba de cineva fără adăpost, luând în considerare modul în care a fost găsit corpul”.

“Spuneţi mai departe”.

“Nimic, era aşezat pe sol pe un trotuar de-a lungul Tibrului, părea că doarme...”.

“Hainele?”.

“Erau cam în dezordine şi de proastă calitate, în plus nu avea nici portofelul şi nici actele cu el”.

“Am înţeles...în realitate ar mai fi o întrebare pe care aş vrea să v-o pun”.

“Cred că este vorba de întrebarea cea mai importantă, nu? Altfel de ce v-aţi fi adresat la oficiul personalului, dacă aţi fi vrut numai să ştiţi care

corp a intrat sau ieşit din acest loc infernal?”.

“Sunteţi foarte perspicace Trinca...într-adevăr aş dori mult să ştiu, cine a fost în schimb în noaptea aceea...”.

“Vă voi spune imediat, aşteptaţi-mă”.

Funcţionarul cu minuţiozitate a scos, un dosar cu foaia de prezenţă a tuturor angajaţilor de la structură şi le-a privit cu mare atenţie, înainte de a relua discuţia cu Germano.

“Un oarecare Duccio Martinelli, era el în tura de noapte din seara aceea în care au fost aduse cadavrele, mai precis...a intrat în serviciu la orele 22,54 şi a ieşit la orele 07,07 din ziua următoare”.

“Vă mulţumesc Trinca, mi-aţi fost de mare ajutor”.

“Pentru puţin, Germano”.

8

La întoarcerea sa în birou comisarul a întâmpinat câteva greutăţi, pentru că din cauza unui accident care a avut loc într-un tunel pe Centură, a fost obligat să se oprească mai mult de o oră; Germano a rămas în maşină în interiorul tunelului, şi neavând nimic mai bun de făcut, a început să reflecteze serios la valabilitatea ultimelor informaţii.

După ce au deblocat traficul, comisarul a reuşit până la urmă, să iese din acel tunel întunecos şi sufocant, între timp cineva de la comisariat a tentat de mai multe ori să ia legătura cu el, şi imediat după ce mobilul a început să funcţioneze, Germano a încercat să-şi cheme colegii, dar în zadar, liniile telefonice erau încă ocupate.

Au mai trecut alte douăzeci de minute înainte de a putea, în sfârşit să deschidă uşa biroului său, înăuntrul căruia, spre marea sa uimire, l-a găsit pe inspectorul Parisi.

“Ce s-a întâmplat Angelo?”

“A sunat un oarecare inspector Garcia din Buenos Aires, vrea neapărat să vorbească cu tine”.

“Nu ţi-a spus nimic în anticip?”.

“Nu, mie mi-a spus numai să te avertizez imediat”.

“Am înţeles...dar acum am altceva de făcut”.

“Te pot ajuta cu ceva Vincent?”.

“Da, ai putea...hai să mergem la computer, scoate toate cazurile de crimă nerezolvate care au avut loc în ultima lună”.

“La Roma?”.

“Nu, extinde cercetarea în toată zona Lazio”.

După ce a scris primele cuvinte cheie pe motorul de căutare, au apărut trei nume, două femei şi un bărbat, ultimul avea vreo treizeci de ani şi a fost ucis cu un glonţ în cap.

Parisi, dându-şi seama că Germano nu a găsit încă ceea ce căuta, a rămas aşezat confortabil la locul său, aşteptând noi indicaţii.

“Ascultă Angelo...încearcă să descoperi cadavrele, mereu în aceeaşi zonă şi în aceeaşi perioadă”.

“De acord”.

Căutarea de data aceasta a furnizat cinci nume, două de femei şi trei de bărbaţi.

“Acum fă altceva Angelo, elimină pe toţi cei în vârstă sub cincizeci de ani sau peste optzeci de ani”.

“Ok”.

Această căutare în schimb a dat un singur nume, corpul unui bărbat alb, vârsta în jur de şaizeci şi cinci de ani, care a fost descoperit câteva săptămâni înainte în aeroportul Fiumicino, cauza morţii a fost atribuită înecului, şi acum se găsea la morga din Roma care aşteaptă să fie recunoscut.

Când au văzut rezultatul Germano şi Parisi au tresărit, iar inspectorul şi-a dat seama că era ceva în joc, şi poate că sosise momentul de a intra serios în acţiune.

“Oricum Vincent...vreau să-ţi amintesc să-l suni pe inspectorul Garcia, în cazul în care tu...”.

“După, după, ascultă Angelo, putem descoperi dacă Ferdinando Rocca dona sânge? Sau dacă există pe undeva un eşantion biologic de-al său?”.

“Asta nu ştiu, dar pot încerca să dau nişte telefoane”.

“Bine, fă-le”.

Inspectorul Parisi s-a întors deci în biroul său, unde a rămas mai bine de o jumătate de oră înainte de a bate din nou la uşa comisarului.

“Atunci?”.

“Nimic Vincent, nu dona sânge şi nici spermă, nici o analiză sau intervent chirurgic recent, pe scurt absolut nimic”.

“Pentru Dumnezeu...ok, ascultă un lucru, în urmă cu câteva zile mi-ai spus că te-ai uitat la declaraţia lui de venit, nu? Cine de la Direcţia de Control Financiar te-a ajutat?”.

“Mareşalul Piccolo”.

“Bine, acum îl sun imediat”.

Germano având în vedere că peste puţin timp va fi masa de seară nu avea prea multe speranţe să-l găsească pe mareşal în birou, dar în schimb, a avut o surpriză plăcută “Direcţia de Control Financiar...”.

“Bună seara sunt Germano de la Poliţie, aş dori să vorbesc cu Piccolo, mareşa...”.

“Sunt eu comisare, spuneţi-mi”.

“Salut, vă chem pentru că acum câteva zile l-aţi ajutat pe colegul meu, inspectorul Parisi...”.

“Da, îmi amintesc”.

“Bine, sper că aveţi încă cu dvs. datele ce privesc Ferdinando Rocca...”.

“Ar trebui să fie, de obicei anumite dosare le ţin mereu la îndemână cel puţin câteva luni, aşteptaţi-mă o secundă”.

“Bine, vă voi aştepta”.

Germano auzind în receptor un foşnit de hârtii a avut impresia că mareşalul într-adevăr a găsit acel dosar.

“Iată-ne aici, comisare, îl am în faţa mea, ce vreţi să ştiţi?”.

“Ar trebui să-mi căutaţi anumite cheltuieli medicale pe care Rocca le-a dedus din impozit”.

“O secundă...”.

Între timp Parisi a primit un telefon la mobilul său şi abia a terminat convorbirea inspectorul a încercat să-i atragă atenţia lui Germano, dar degeaba.

“Da comisare, pentru tratamente dentare, mai precis şapte mii două sute de euro”.

“Cine era dentistul?”.

“Un oarecare Fulvio Piccirillo, trebuie să aibă cabinetul prin zona dumneavoastră”.

“Da, parcă îmi amintesc...mulţumesc dl mareşal, acum vă las”.

“Pentru puţin”.

Germano s-a ridicat brusc de pe scaun şi s-a îndreptat spre uşă, dar vocea lui Parisi l-a oprit.

“Unde te duci Vincent?”.

“La doctorul Piccirillo”.

“Şi ce să faci acolo?”.

“Să-mi scot un dinte cariat, ne vedem curând”.

“Aşteaptă, m-a chemat un minut mai-nainte Di Girolamo, căruia i-am cerut să-l supravegheze pe acel Andrea Grassetti, ţi-l aminteşti? Fratele doamnei Rocca...”.

“Cum adică, am reuşit să-l găsim?”.

“Asta, încă nu, dar Grassetti acum o oră a plătit cu cardul de credit un bilet de tren Roma-Parigi, trenul care pleacă în seara asta, pe lângă zborul Air-France care mâine după amiază pleacă spre Kuala Lumpur”.

Acele cuvinte l-au îngheţat definitiv pe Vincent Germano.

Comisarul şi-a trecut o mână peste frunte înainte de a reuşi să reia discursul.

“Ok...atunci vei face aşa Angelo, trimite Gianni Piazza şi Di Girolamo să intercepteze acel tren, să găsească un mod de a-l opri în mijlocul câmpului şi daţi-l jos pe acel Andrea Grassetti, dar nu înainte, nu încercaţi să blocaţi trenul la pleacare şi nu trebuie să-şi dea seama de nimic...după aceea sună Parisul şi ia legătura cu Police Judiciaire”.

“Ce să-i cerem?”.

“Să-l aresteze la gate, imediat ce s-a urcat în avion”.

“Dar Vincent...poate vor explicaţii...cu care acuzaţii...”.

“Spune-le că vor avea toate documentele peste câteva ore”.

“Care documente? Nu avem nimic...”.

“Le vom avea”.

Doctorul Piccirillo s-a arătat cam iritat pentru că a trebuit să-şi întrerupă mult râvnita masă de seară.

Aceştia de fapt, crezând că nu mai este la lucru, au hotărât să se ducă direct acasă la el.

Germano a fost întâmpinat de ţipetele asurzitoare ale doamnei Piccirillo care temea că îi vor aresta soţul, cerându-i comisarului să-i fie milă de el.

Trecând peste această primire jenantă Germano a fost invitat să intre, putând asfel să explice toată situaţia dentistului.

“Deci, din câte înţeleg, dumneavoastră aveţi nevoie de panoramica fostului meu client Ferdinando Rocca atât înainte cât şi după diversele lucrări de implantări...”.

“Exact, sau totuşi ceva asemănător cu care eu aş putea să-l recunosc dintr-o mie de ace şi milioane de care cu fân”.

“Îmi dau seama comisare...de fapt dantura noastră este la fel ca o amprentă digitală nu cred că e prea multă diferenţă”.

“Bine”.

“Problema este că eu aici acasă nu am toate detaliile sau datele pacienţiilor mei, le am în cabinetul meu...în computer vom găsi negreşit ceea ce căutaţi”.

“Atunci să mergem, vă însoţesc”.

“Bine comisare...ar trebui să mai ştiu ceva?”.

“Da...vi s-a întâmplat vreodată să lucraţi pe un cadavru?”.

Cu aceste cuvinte, care de fapt nu au obţinut nici un răspuns decât o uşoară ridicare din umeri, s-a terminat discuţia precum şi masa de seară a doctorului Piccirillo.

Cei doi au ajuns la cabinetul dentistului în mai puţin de zece minute, în timp ce medicul a început să caute printre dosare şi în fişierul computerului, Germano a profitat de moment ca să cheme în birou.

“Alo”.

“Sunt eu Angelo”.

“Hei Vincent...ce-ai făcut cu caria?”.

“Mai bine decât mă aşteptam...ascultă-mă, ştii ceva de Piazza şi de ceilalţi?”.

“Organizăm un plan de acţiune, trenul va fi oprit în modul şi la momentul ales de tine...numai că...”.

“Ce se întâmplă Angelo?”.

“Aici izbucneşte Iadul, nu mai ştiu în care parte s-o apuc...sună telefoanele...de peste tot...”.

“Îmi imaginez conţinutul...”.

“Da, şi dacă vrei să ştii au chiar dreptate să fie nemulţumiţi, având în vedere ceea ce facem..., vreau să spun, să oprim trenurile din mers şi să implicăm poliţiile din două ţări străine, nu este un lucru obişnuit, de rutină...”.

“Ştiu...încearcă să-i linişteşti pe toţi, apropo de poliţiile străine...ar trebui să suni în Argentina din biroul tău şi să mă pui în legătură cu inspectorul Garcia, aşa voi auzi ce are de spus”.

“Bine Vincent, să ne ţinem în contact, altfel riscăm amândoi să fim daţi afară”.

“Fii liniştit, nu-ţi face griji, mai degrabă sună-l pe Garcia”.

Telefonul comandantului a hârâit un pic înainte de a auzi o voce la celălalt capăt al firului.

“Germano?”.

“Da sunt eu... mi s-a spus că vreţi să-mi vorbiţi”.

“V-am căutat toată dimineaţa”.

“Ştiu...îmi cer scuze”.

“Sunt noutăţi în ceea ce priveşte acel Ferdinando Rocca despre care mi-aţi vorbit comisare”.

“Spuneţi-mi totul”.

“Am fost şi am vorbit atât cu echipa antidrog cât şi cu echipa de la spălarea banilor aici la Buenos Aires, amândouă mi-au dat acelaşi răspuns, suspectează că Rocca, recicla bani în numele unor anumite organizaţii criminale argentine, achiziţionând opere de artă...”.

“Opere de artă...”.

“Exact, şi îmi spun că această colaborare pare să se fi întrerupt nu de mai mult de nouă-zece luni, numai că încă nu reuşesc să înţeleagă, dacă aceasta a avut loc de comun acord, cum s-ar spune, sau unul dintre cei doi a încercat să-l înşele pe celălalt”.

“În acest caz bănuiesc că la voi funcţionează ca în Italia...vreau să spun, cine a fost înşelat de obicei pregăteşte un cont care până la sfârşit cineva va trebui să-l plătească...”.

“Exact Germano, în acest sens ţările noastre se aseamănă foarte mult”.

“Da...între timp vă mulţumesc pentru informaţiile valoroase, mai vorbim când o să am ceva în mână care poate să vă folosească şi vouă în Argentina”.

“Ne-ar plăcea foarte mult Germano...atunci vă salut”.

Comisarul a reluat convorbirea cu colegul Parisi pe care a terminat-o definitiv după câteva clipe.

Între timp doctorul Piccirillo reuşise deja să recupereze toate datele privind Ferdinando Rocca, scuturând uşor dosarele, pe care acum le ţinea sub braţ, era un fel de a-i spune lui Germano că este gata de plecare.

După câteva minute, cei doi s-au urcat în maşină îndreptându-se spre morga centrală din Roma.

Sosirea lor a surprins atât gardianul de la intrare cât şi îngrijitorul de la camera frigorifică.

Comisarul s-a scuzat, pentru că nu şi-a anunţat visita şi a trecut imediat la subiect, adresându-se direct persoanei de gardă care avea în îngrijire cadavrele.

“Sunt de la Poliţie, iată legitimaţia...persoana care a venit cu mine este un dentist care trebuie imediat să efectueze nişte analize comparative pe unul dintre cadavrele pe care le aveţi aici...cine sunteţi dvs. mai exact?”.

“Eu sunt Luca Brisa...”.

“Sunteţi numai dvs. de serviciu în seara asta?”.

“Da...în schimbul acesta sunt numai eu...dar termin peste o oră şi jumătate”.

“Nici o grijă, dacă ne veţi ajuta nu va fi nici o problemă să plecaţi mai-nainte cu câteva minute, o curiozitate...cine urmează după dvs.?”.

“De schimb trebuie să fie Martinelli, cel puţin aşa e scris, dacă nu l-a schimbat cu altcineva...”.

“Să sperăm că nu...bine, acum să începem lucrul, cadavrul care ne interesează, domnule Brisa, este acela al unui bărbat care a fost adus aici în seara de douăzeci şi şapte Mai, fără acte la el şi care bănuiesc că nu a fost încă recunoscut de nici o rudă”.

“Într-adevăr, comisare...să mergem, urmaţi-mă”.

Odată ajunşi în colţul care îi interesa pe toţi, doctorului Piccirillo i-au fost furnizate toate instrumentele, pentru a putea începe examenul dentar, şi după aceea a fost lăsat să lucreze singur.

Germano s-a îndepărtat fără să spună un cuvânt, şi a rămas împreună cu îngrijitorul camerei frigorifice tot timpul acelor lungi minute. Cei doi şi-au schimbat doar câteva cuvinte de circumstanţă, comisarul, era prea nervos ca să fie capabil să gândească, şi nu făcea altceva decât să se uite în continuu la pantofi, în timp ce Brisa, intuind că nu era deloc cazul să facă întrebări, şi-a ocupat timpul punând în ordine anumite dosare în fişier.

Piccirillo a apărut în încăperea unde se aflau cei doi cu un zâmbet amar întipărit pe faţă, iar Germano a încercat să-i uşureze stânjeneala.

“Atunci doctore?”.

“Pentru ceea ce poate să facă tecnologia...”.

“Doctore...”.

“Am înţeles...cadavrul acela este a lui Ferdinado Rocca”.

Auzind acele cuvinte chiar şi Brisa, tăcut şi dezinteresat până atunci, surprins a ridicat privirea spre dentist, a vrut să spună ceva dar a fost anticipat de însuşi comisarul.

“Brisa...”.

“Iată-mă”.

“Du-ne imediat la locul în care a fost pus un cadavru găsit în noaptea între două şi trei Decembrie de anul trecut, moartea căruia a fost provocată de un infarct cred, deci din cauze naturale”.

Îngrijitorul a început să răsfoiască în arhivă până când a găsit ceea ce i-a cerut comisarul, astfel s-a ridicat brusc şi i-a condus pe cei doi spre cealaltă aripă a camerei frigorifice.

Imediat ce cadavrul a fost arătat doctorul Piccirillo, nu a reuşit să-şi ascundă uimirea neaşteptată, şi-a dus mâinile spre gură rămânând în tăcere,

începea şi el să înţeleagă ceva.

Cele două cadavere descoperite şi conservate în istitut, de fapt, aveau cel puţin o strană asemănare între ele, se putea vedea chiar dacă corpul a fost regăsit după aproape şase luni de zile şi nici în condiţii foarte bune.

Mobilul lui Germano a sunat.

“Alo”.

“Vincent sunt Angelo”.

“Chiar aveam de gând să te sun, am o nuotate pentru tine...”.

“Ar fi şi cazul...”.

“Am reuşit să identificăm cadavrul regăsit acum câteva săptămâni”.

“E mai bine decât nimic...în ceea ce priveşte trenul am hotărât să acţionăm ca şi cum ar fi un asalt în stil old west, îl vom opri în zona rurală din nordul Romei înainte de a ajunge aproape de Terni, apoi cu o scuză ne vom urca la bord să controlăm fiecare pasager, chipul său l-am memorizat, nu va putea sa ne scape”.

“Aveţi grijă, poate şi-a schimbat înfăţişarea ca să nu fie recunoscut...faceţi în felul ăsta, fiţi foarte atenţi la toţi bărbaţii în vârstă de patruzeci de ani care călătoresc singuri”.

“Ok Vincent”.

“Aşteaptă Vincent, mai e altceva, cheamă Piazza şi Venditti şi adu-i aici la mine, am nevoie de ei înainte de orele unsprezece”.

“Ok”.

“Spune-le să vină direct la camerele frigorifice, eu îi voi aştepta acolo”.

“Ok...o întrebare Vincent, aici telefonul a înnebunit, ai vreo noutate de la laborator ?”.

“Încă nu, dar sunt aproape”.

Atunci Germano ştia că o mare parte din credibilitatea sa, sau poate ceva mai mult, ar depinde de ceea ce se va întâmpla în următoarele două sau trei ore; a agitat spiritele deşi nu avea nimic concret în mână, cu toate acestea a încercat să nu se gândească prea mult şi a ieşit să-şi fumeze o ţigară.

Gianni Piazza şi poliţistul Venditti s-au prezentat în faţa comisarului la ora zece şi jumătate, iar inspectorul zâmbind ironic şi-a permis să-i ceară lui Germano o noutate în plus,sperând să-şi domolească puţin curiozitatea.

“Fiţi liniştiţi, a răspuns comisarul, trebuie numai să interogăm o persoană, şi anume îngrijitorul care va intra în serviciu la orele unsprezece, se numeşte Duccio Martinelli”.

“Ce anume se presupune că a făcut acest Martinelli comisare?”.

“Eu am o idee, dar el însuşi ne-o va spune mai precis, dragă Piazza”.

“Am înţeles...dar cum?”.

“Asta, încă nu ştiu, oricum a sosit momentul să ne mişcăm, haideţi să-l aşteptăm la vestiar, va trebui să treacă pe acolo înainte de a intra în serviciu”.

Duccio Martinelli s-a prezentat exact la timp, cu cinci minute înainte de orele douăzeci şi trei deja îşi ponta schimbul şi se pregătea să se îndrepte spre vestiar.

Fredonând, a deschis larg uşiţa care permitea accesul la o cameră destul de strâmtă, unde se găseau dulapurile fiecărui lucrător.

Nu s-a uimit prea mult când a găsit înăuntru trei persoane care discutau între ele, ceea ce l-a alarmat au fost feţele lor, necunoscute, dar care aveau expresia unora care nu se aflau aici din întâmplare.

Zgomotul paşilor care s-a auzit în spatele său i-au înlăturat orice dubiu.

“Duccio Martinelli?”.

“Da...”.

“Mă numesc Germano, sunt un comisar de Poliţie”.

“Salut, ne-aţi adus cumva vreun cadavru în seara asta?”.

“Nu, nu chiar, astăzi ne interesează cineva care este încă în viaţă...”.

“Cineva...”.

“A înţeles foarte bine despre cine vorbesc domnule Duccio Martinelli”.

“Eu...”.

“Există vreun loc unde putem să ne aşezăm şi să vă pun câteva întrebări?”.

“Cunosc legea comisare! Nu pot să fiu interogat fără avocatul meu!”.

“Este adevărat, dar asta se întâmplă când cineva este suspectat de o crimă...nu când, este numai o persoană informată asupra faptelor...şi după părerea mea dumneavoastră despre anumite fapte sunteţi foarte bine informat”.

“Bine, să ne aşezăm pe scaunele acelea”.

Cei patru au folosit, în plus, un vechi birou din fier ca sprijin, s-au aşezat toţi cu excepţia lui Germano, care a rămas în picioare rezemat de perete.

El a fost primul care a vorbit.

“Avem informaţii domnule Martinelli despre ceva neplăcut care a avut loc în această structură în noaptea dintre doi şi trei Decembrie de anul

trecut”.

“Ar trebui să verific dacă am fost în tură...vedeţi...”.

“Eraţi chiar dumneavoastră în schimb Martinelli, v-am scutit efortul de a controla”.

“Ah...a trecut un pic de timp de atunci, eu...”.

“Nu Martinelli, ceea ce aţi făcut dumneavoastră nu v-o uitaţi nici după şase luni, credeţi-mă”.

“Şi ce aş fi făcut...?”.

“Să spunem, că aţi făcut o favoare unui prieten”.

“Un prieten?”.

“Îl cunoaşteţi pe Andrea Grassetti?”.

“Da...în trecut am lucrat împreună, câteva roluri în spectacolele din târguri dar nimic mai mult”.

“Despre ce roluri este vorba?”.

“După cum ştiţi...cred că aţi aflat cu ce se ocupa înainte Andrea Grassetti’”.

“Sigur că ştim, spuneţi mai departe”.

“Nimic, se distra făcând aceste spectacole de magie în târguri, spunea că îi plăcea foarte mult să facă iluzionism, eu l-am însoţit peste tot, pentru că pe vremea aceea eram fără serviciu...”.

“Iluzionism deci?”

“Da comisare, şi îi reuşea foarte bine”.

“Fără îndoială...numai că a se juca cu cadavrele e cam riscant, şi dacă la sfârşit trucul nu reuşeşte şi te descoperă ajungi în închisoare...”.

“Eu nu ştiu ce să zic”.

“Sunteţi şmecher Martinelli, dar ...”.

Germano a fost întrerupt de sunetul mobilului său, deci comisarul a ieşit să răspundă lăsându-i pe Piazza şi Venditti cu misiunea uriaşă de a scoate ceva din gura acelui interlocutor bizar.

“Alo”.

“Vincent sunt eu Angelo”.

“Spune-mi”.

“M-au chemat acum câteva minute de la Paris, era Police Judiciaire, spun că o organizare de genul acesta într-un aeroport, nu este chiar aşa uşor...”.

“Bineînţeles”.

“Da, dar mai întâi vor o confirmare definitivă, şi după aceea, e clar, ceva în scris pe care să se bazeze”.

“O vor avea în curând, ascultă, tu încearcă să câştigi timp cu francezii şi aşteaptă că o să te sun eu înapoi, să le dai confirmarea definitivă...şi treaba cu trenul cum merge?”.

“Destul de bine Vincent, patru maşini de la Poliţie sunt deja în drum cu zece oameni la bord, peste o jumătate de oră vor sosi la locul stabilit şi se vor pregăti să intre în acţiune”.

“Bine, să încercăm să nu ajungă în Franţa acest Andrea Grassetti, dacă îl prindem noi mai întâi e mai bine”.

“Da Vincent, te voi ţine la curent cu toate evoluţiile! Apropo la tine cum merg lucrurile? Ai noutăţi?”.

“Nimic deosebit Angelo, interogăm un anumit Duccio Martinelli care lucrează în această structură, dar n-avem nici o şansă, probabil s-a prins că de fapt nu avem nimic în mână şi nu cred că o să vorbească”.

“Mai devreme sau mai târziu va trebui să cedeze, nu?”.

“Nu cred, mai degrabă cineva trebuie să-i fi spus de sosirea noastră neaşteptată, nimic mai mult”.

“În realitate Vincent nici eu nu aş fi înţeles bine ce anume...”.

“Da, am uitat să-ţi zic, corpul pe care l-am identificat este acela al lui Fernando Rocca, acum putem să spunem cu siguranţă că a murit în ziua de douăzeci şi şapte Mai”.

“Aşadar nu a murit în Decembrie?”.

“Nu, Angelo”.

“Şi atunci, cadavrul acela al cui era?”.

“Nu cred că vom şti vreodată, oricum îţi voi explica totul la întoarcerea mea, să ne ţinem la curent”.

“Ok Vincent”.

Comisarul după ce a terminat convorbirea telefonică, a preferit să nu se întoarcă imediat la vestiar, şi-a lăsat colegii să continue cu acea misiune ingrată încă puţin.

El a continuat să-i privească din spatele uşii printr-un hublou care permitea să se vadă înăuntru, dar nu se schimba nimic, întrebările insistente ale lui Piazza nu au primit niciun răspuns decât expresiile de uimire care încet, încet îi transformau chipul lui Martinelli.

Şi atunci nu i-a rămas altceva de făcut, decât să încerce imediat să-i surprindă.

“M-am întors... spune-mi tot Duccio Martinelli sunt numai ochi şi urechi...”.

“Tu poate nu ai înţeles prea bine despre ce vorbim cu adevărat aici, dar trebuie să recunosc, e adevărat, întrucât nu ţi-am spus totul e normal să nu-ţi dai seama...ancheta pe care o conducem nu e un fel de vânătoare de comori unde fiecare aleargă în dreapta şi în stânga fără niciun Dumnezeu...”.

“Nu cred că înţeleg comisare”.

“Martinelli, avem de-a face cu o crimă dublă şi probabil cineva, aşa cum am zis puţin mai-nainte, a omis să te informeze bine în ce joc te-a implicat...”.

Atunci îngrijitorul de la camera frigorifică s-a schimbat brusc la faţă, şi aşteptând ca Germano să spună din nou ceva a început nervos să-şi mişte mâinile şi picioarele.

“Vezi Martinelli, am aflat de cârdăşia cu Grassetti, vrei să ştii la ce m-am gândit când am înţeles totul? Am meditat asupra faptului, şi sunt convins că unul ca tine nu ajută un tip ca Grassetti numai din prietenie...şi-ţi mai spun ceva, şi nici nu cred că o persoană ca tine ar fi pierdut ocazia, fără să aibă cel puţin a doua posibilitate de câştig...”.

“Nu, nu! Eu...”.

“Tu ce? Vrei să-mi spui că nu pot să te acuz de nimic pentru că n-ai reuşit încă să faci şantajul? Spune-mi adevărul...în seara aceea când l-ai sunat pe Grassetti să-i spui că a sosit ceea ce căuta, ţi-ai păstrat câteva probe de la convorbirea aceea, nu-i aşa?”.

De data aceasta Martinelli nu a mai putut să-l privească în ochi pe comisar, care, convins, şi-a continuat monologul.

“Atunci Martinelli...ţine minte cine colaborează cu justiţia nu trece niciodată neobservat...hai, spune-mi ceva ce nu ştiu”.

Faptele au fost puse într-o perfectă ordine cronologică şi au fost descrise detaliat; s-a început de la primul contact, aproape aleatoriu, pe care l-a avut cu Grassetti cu care nu se vedea de câţiva ani, după aceea s-a trecut la propunerea neobişnuită care a fost făcută îngrijitorului de la camera frigorifică, adică aceea de a-i spune când ar fi ajuns un cadavru care ar fi putut să se asemene cu Ferdinado Rocca.

Martinelli a spus tot, chiar şi de acele două mii de euro pe care le-a încasat împrumutând pentru câteva ore cadavrul unui total străin prietenului Andrea Grassetti, despre cum corpul a fost luat în plină noapte şi despre cum s-a întors la lucrul său seara târziu în ziua următoare.

Duccio Martinelli a referit până şi cuvintele pe care i le-a spus prietenul său încercând să-şi justifice acea prostie, o glumă, acesta era motivul pentru care Grassetti avea nevoie de un corp asemănător cu cel al cumnatului său Ferdinando Rocca.

Germano ar fi putut să-l întrebe de ce nu a suspectat nimic în urma acelei cereri lugubre, dar comisarul ştia bine cum banii au şi puterea de a întuneca mintea.

Martinelli după ce şi-a terminat istorisirea s-a regăsit, în afară de faptul că era lac de sudoare, şi cu comisarul care-l ţintea din nou cu privirea, dar lipsea ceva.

De data aceasta îngrijitorul fără să fie rugat s-a ridicat şi s-a îndreptat spre dulap, înăuntrul căruia a găsit un casetofon, caseta conţinea dialogul dintre cei doi în noaptea în care cadavrul a dispărut, Germano a ascultat-o într-o tăcere profundă timp de şapte-opt minute în care era explicat totul chiar de persoanele direct interesate.

Cugetarea comisarului a fost întreruptă de sunetul mobilului său, recunoscând numărul a răspuns fără nici o ezitare.

“Angelo?”

“Da Vincent sunt eu, atunci...”.

“Aşteaptă, în sfârşit am obţinut o probă, înregistrarea audio din noaptea în care acel corp a fost dus acasă la Rocca şi l-au făcut să pară acela de Ferdinando”.

“Da...dar...”.

“Ascultă cu atenţie, dacă vrei pot să vă trimit înregistrarea pe e-mail de aici, în plus Martinelli, în afară de faptul că ne-a păstrat bine această probă este şi un pasionat de tecnologie...cheamă acum procurorul, cere-i să pregătească imediat un mandat internaţional de arestare pentru Andrea Grassetti, după aceea trimite totul în Franţa la Police Judiciaire, care de data aceasta ar trebui să-l aresteze fără să facă prea multe probleme”.

“Vincent...dacă m-ai fi lăsat să vorbesc...m-a sunat Di Girolamo acum câteva minute”.

“Ce ţi-a spus?”.

“Spune că în realitate mandatul de arestare ar trebui să fie trimis poliţiilor din lumea întreagă...la un moment dat au apărut ca ciupercile după ploaie rezervări de bilete de avion şi de tren pe numele lui Andrea Grassetti...de fapt, rezultă că a rezervat un loc la zborurile British, American

Airlines, Alitalia, Lufthansa, şi la altre trei sau patru companii aeriene având ca destinaţie cele mai îndepărtate locuri din lume”.

“Um...sunteţi siguri?”.

“Foarte siguri”.

“Fir-ar să fie, cine ştie unde o fi la această oră”.

“Eu cred că acum este departe, a vrut să ne facă să credem că ar fi avut un itinerar bine definit, în aşa fel, încât să ne concentrăm în acel sens în timp ce el scăpa, apoi, îmi închipui că odată ajuns la destinaţie a început să facă rezervări de bilete de avion încontinuu să ne arate că ne-a păcălit”.

“Um...cred că de data asta ai dreptate Angelo”.

“Acum?”.

“Nimic, oricum cheamă procurorul şi cere-i mandatul, întoarce-i pe toţi înainte de a lua cu asalt trenul acela şi de asemenea avertizează Police Judiciaire”.

“În regulă, am înţeles comisare”.

“Altceva Angelo, dacă poţi trimite-ne o maşină de-a noatră aici la morgă, ar trebui să-l conducem acasă pe doctorul Piccirillo, nu vreau să abuzăm de disponibilitatea sa...”.

“Am înţeles Vincent...dar ce facem cu Martinelli?”

“Spune-i procurorului să se ocupe mâine de el, în seara asta i-l păstrăm în celula de detenţie”.

9

Întoarcerea lui Germano în seara aceea între zidurile casei sale, a fost destul de tristă şi nefericită, miezul nopţii trecuse demult dar, cu toate acestea, deschizând uşa i-a găsit încă pe toţi treji.

“Bună Arianna, ce faci aici la ora asta...?”:

“Luca nu vrea să meargă la culcare Vincent...”

“Am înţeles, în schimb gemelinele?”.

“Ele dorm deja de mult timp!”.

“Atunci cred că aţi mâncat...”.

“Da, dar în cuptor a mai rămas puţină pastă, hai să mergem, îţi voi ţine companie”.

Astfel cei trei şi-au dus toate lucrurile în bucătărie şi s-au aşezat comod.

Comisarul îşi trase spre sine farfuria cu spaghete şi începu să înfulece fără să scoată o vorbă; atât soţia cât şi fiul, aşezaţi la aceeaşi masă, nu încetară nici o clipă să-l privască.

Numai după ce a terminat şi a doua farfurie de spaghete şi şi-a băut un pahar de vin bun roşu Germano a simţit nevoia să vorbească.

“Scuzaţi-mă dacă...în ultimul timp a trebuit să deranjez destul de mult obiceiurile familiei noastre...numai că...”.

“Tu nu trebuie să te justifici de nimic”.

“În realitate...în toată chestia asta în schimb, până la sfârşit am fost dus cu preşul de unul care era de meserie iluzionist...”.

“Dar, după mine nu a fost totul inutil”.

“Tu ce zici Arianna?”.

“De fapt, în ultimul timp am revăzut în tine acel spirit combativ, de iniţiativă, ceva ce dispăruse de multă vreme din privirea ta”.

“Da?”.

“Da Vincent”.

“Nu ştiu...cred că se întâmplă tuturor celor care caută adevărul, câteodată nu ne mulţumim cu detalii şi vrem să mergem până la capăt...oricum, tu Arianna ce ai făcut astăzi?”.

“Nu prea mult, după-amiază m-am dus la Valentina, îţi aminteşti de prietena mea, nu?”.

“Da, este aceea care a venit de câteva ori la noi la cină nu?”.

“Da, chiar ea”.

“Despre ce aţi vorbit? Dacă pot să fiu indiscret...”.

“Tu eşti mereu Vincent...mi-a povestit despre ultimele noutăţi şi...dar, tu ştiai că a ieşit de câteva ori cu un tânăr de vreo treizeci de ani?”.

“Prietena ta are patruzeci de ani, dacă nu mă înşel...”.

“Într-adevăr, aşa este”.

“Şi ce ţi-a spus despre el?”.

“Nimic, mi-a adăugat doar că nu mai ies împreună, într-o seară ea i-a vorbit despre diferenţa de vârstă dintre ei, despre cei zece ani care îi despart şi despre cum uneori se simţea stânjenită,

cam caraghioasă, să iese cu el; ştii cum e...lumea care te ţinteşte cu privirea...şi la sfârşit ea i-a vorbit clar, spunându-i că e mai bine să rămână buni prieteni, ştii el cum a răspuns?”.

“Nu ştiu Arianna ce a putut să spună, dar cred că a salutat-o, mulţumindu-i pentru frumoasele emoţii şi după aceea a plecat”.

“Tu de unde ştii? Ai vorbit recent cu Valentina?”.

“Nu, pur şi simplu am încercat să intru în mintea şi în inima tânărului, la povestea de a fi buni prieteni nu crede nimeni Arianna...dacă ar fi rămas ar fi făcut ceva pentru că, în fond el era convins de a putea schimba lucrurile, dar anumite lucruri nu se schimbă...el a înţeles-o imediat”.

“Totul se schimbă, dar până la urmă rămâne totul aşa cum e...nu-i aşa Vincent?”.

“Exact Arianna, cu alte cuvinte, există lucruri care nu pot fi învinse, împotriva cărora nu poţi câştiga, sau cel mult, dacă eşti isteţ, trebuie să înveţi să le ignori, dar pentru a face asta trebuie cel puţin să fie un cuplu, singuri nu se ajunge nicăieri...”.

“Când te aud vorbind aşa îmi pari un filozof”.

“Nu...pentru că la sfârşit înveţi să le iei cu filozofie, multe persoane trăiesc viaţa altora numai pentru că nu şi-au început niciodată viaţa lor”.

“Um...eşti chiar priceput la anumite lucruri Vincent!”.

“Păi...sunt lucruri care se întâmplă Arianna...”.

“De ce? Ţi s-a întâmplat cumva şi ţie să ieşi cu o femeie cu zece ani mai mare? Poate înainte de a ne căsători...”.

“Um...hai să ne pregătim o cafea bună Arianna...am mare nevoie”.

“Cei doi s-au ridicat aproape în acelaşi timp când vocea fiului Luca, până atunci rămas în tăcere, i-a făcut să se întoarcă brusc”.

“Tată, cine este iluzionistul?”.

“Vezi, e un fel de magician, unul care nu câştigă prea mult...”.

Văzându-l în dificultate Arianna i-a venit în ajutor.

“Vezi Luca, iluzionistul este cineva care are puterea de a face să dispară lucrurile...ca după aceea să le facă să apară cum şi când vrea el”.

Arianna, după ce a terminat fraza aceea, a fost nevoită să-şi umple singură expresorul cu cafea, iar, comisarul a fugit la telefon.

“Alo”.

“Angelo sunt Vincent, încă eşti în birou?”.

“Da, dar peste câteva minute termin serviciul, am făcut deja tot ceea ce mi-ai cerut şi...”.

“O clipă Angelo îţi aminteşti de angajatul acela de la Oficiul de Cadastru? Tipul acela simpatic care părea să aibă mereu chef de glume...”.

“Da”.

“Bine, du-te la biroul meu şi ia agenda, caută numărul de mobil al acelui tip, se numeşte Peduto sau ceva asemănător, şi spune-mi-l repede”.

“Stai o clipă...”.

“Angelo totul e Ok?”.

“Da Vincent să zicem că m-am amăgit puţin cu idea pentru că am reuşit să-mi păstrez locul de muncă dar...acum în schimb tu m-ai trezit la realitate”.

“Fii liniştit, oricum e numai o curiozitate...îmi asum toată responsabilitatea”.

“Aşteaptă puţin”.

Au trecut câteva minute înainte ca inspectorul Parisi să-i comunice comisarului cum aceştia au luat legătura cu angajatul cadastrului. Germano nu a pierdut timpul şi l-a sunat.

“Alo”.

“Domnule Peduto scuzaţi-mă...ştiu e aproape unu noaptea...sunt comisarul Germano, de la Poliţie”.

“Bună seara, oricum nu m-aţi deranjat deloc, nu reuşeam să dorm aşa că...”.

“Mai bine, uitaţi, aş avea o curiozitate, vă amintiţi când am venit la dumneavoastră să vă cer informaţii despre anumite clădiri?”.

“Sigur că-mi amintesc”.

“Bine, nu cumva din întâmplare aţi putea mâine dimineaţă, să aruncaţi o privire la ferma lui Rocca şi să vedeţi dacă în trecut au solicitat vreo autorizaţie pentru lucrări de modificare a vilei?”.

“Uita-ţi comisare...dosarele acelea le-am ţinut pe biroul meu, nu ştiu să vă explic motivul, dar presimţeam că o să mi le cereţi...aşadar, voi avea nevoie numai de un minut şi vă voi spune imediat”.

“Vă mulţumesc, foarte mult domnule Peduto, vedeţi era destinul, uneori totul se complică în mod ireversibil în timp ce altele...”.

“Asta înseamnă că aveţi dreptate comisare...”.

“Poftim?”.

“Voiam să spun că de obicei cine are dreptate găseşte mereu căi rapide în faţa sa”.

“În seara asta suntem toţi filozofi...înainte cu soţia mea, acum dumneavoastră...asculta-ţi, întrucât nu cred că în noaptea asta vom putea dormi mai mult nu s-ar putea...cum s-ar spune...”.

“Atunci vrem să mergem imediat în birou să reexaminăm acele dosare comisare?”.

“În afară de faptul că sunteţi un filozof, mai sunteţi şi telepatic Peduto”.

Odată ajunşi la destinaţie, celor doi nu le-a trebuit prea mult să găsească ceea ce căutau, în 1990 Ferdinando Rocca a solicitat intervenţia secţiei de supraveghere a bunurilor culturale şi artistice, săpând pentru realizarea unor mari extinderi la subsol, şi în mod surprinzător a dat peste resturi din epoca romană sau chiar etruscă.

Telefonul inspectorului Parisi a început să sune.

“Alo”.

“Sunt eu Angelo”.

“Noutăţi Vincent?”.

“Da, ascultă-mă cu atenţie, câţi oameni avem la dispoziţie în acest moment?”.

“Păi, la ora asta din noapte...poate reuşesc să adun vreo şase sau şapte”.

“Nu sunt de ajuns, ascultă, cheamă mareşalul Poliţiei şi întreabă-l dacă poate să ne sprijine cu oamenii şi maşinile pe care îi are la dispoziţie”.

“Deci îi implicăm şi pe ei?”.

“Bineînţeles, singuri nu mergem prea departe Angelo...”.

“În seara asta eşti inspirat...nu-i aşa Vincent?”.

“Nu îţi face griji, cât este ceasul?”.

“Este ora două fără un sfert”.

“Bine, hai să ne întâlnim la ora trei la vila lui Rocca, spune-i mareşalului să avanseze dinspre nord, în timp ce noi în schimb vom veni dinspre sud, şi să îi mai spui ceva, să aresteze pe toţi aceia care trec prin preajmă, sau cel puţin să-i controleze foarte bine”.

“Ok Vincent, îi voi trimite şi o copie a mandatului de arestare pentru Andrea Grassetti, pe el îl urmărim nu-i aşa?”.

“Exact, ne vedem la trei la faţa locului”.

10

În cele din urmă Germano a reuşit să formeze o echipă de cincisprezece oameni, alcătuită din poliţişti şi jandarmi, deşi puţini dintre ei cunoşteau amănuntele acelei acţiuni, când au aflat niciunul nu a reuşit să-şi abţină zâmbetul, deschizând una dintre uşile care duc spre cantinele vilei, îi aştepta cu mâinile ridicate un domn de vârstă mijlocie întins pe un pat şi înconjurat de sticle cu vin de soi.

Comisarul s-a apropiat de Andrea Grassetti, scrutându-l cu privirea din cap până în picioare, şi asigurându-se că nu avea nici o armă la el, a început să se uite prin prejur; Germano nu a reuşit să-şi ascundă surprinderea, când a văzut abandonate într-un colţ şi umezite, zeci de tablouri prost executate.

S-a îndreptat să le ia, când la un moment dat, a fost oprit de omul pe care îl prinsese mai înainte.

“Ălea nu sunt lucrurile d-tale comisare”.

“Dacă-i aşa, atunci nu sunt nici ale tale, cred că proprietarii legitimi sunt inspectorul Garcia din Buenos Aires şi Echipa pentru Spălarea Banilor argentină şi...dacă am spus ceva greşit, te rog să mă corectezi...”.

În schimb, Andrea Grassetti nu a spus nimic, s-a limitat să se uite la mandatul de arest emis pe numele său ca să-l aresteze.

Desigur, în document nu era menţionată crima dublă, dar numai infracţiunile legate de transportul bizar al defunctului de la morgă şi faptul că ar fi încercat să-l dea drept Ferdinando Rocca;

Grassetti nu era prost dar, ceea ce i-a spus Germano despre poliţia argentină şi ceea ce a citit în privirea comisarului i-au fost suficiente să înţeleagă, că acela ar fi fost numai începutul unui parcurs judiciar îndelungat şi dureros, de data asta scamatoria nu i-a reuşit.

A doua zi de dimineaţă, Germano s-a trezit bine dispus, a însoţit copiii în ultima zi de şcoală înaintea vacanţei de vară, şi pe urmă s-a dus în oficiu.

Biroul său s-a umplut din nou cu hârtii, adică cu lucruri obişnuite, pe care le-a pus în ordine fără prea mult efort.

Cu puţin timp înainte să meargă la masă, când în Argentina era deja ora nouă dimineaţa, comisarul s-a gândit că acesta era momentul indicat ca să-l cheme pe Garcia.

“Alo”.

“Bună ziua domnule inspector sunt Vincent Germano...”.

“Comisare...”.

“Vă deranjez, pentru că am noutăţi proaspete care cu siguranţă vă interesează şi pe dumneavoastră”.

“Spuneţi-mi...deci, până la urmă aţi descoperit dacă colaborarea aceea s-a întrerupt de comun acord sau nu...”.

“Ha ha...exact, operele de artă pe care Rocca le achiziţiona la un preţ foarte scump şi pe care le-am recuperat, sunt deja în drum spre Argentina; serveau probabil pentru spălarea banilor, până când, într-o bună zi Rocca nu a mai trebuit să-şi înşele prietenii săi traficanţi, domnule Garcia...numai că gluma nu a reuşit prea bine, ei au simţit ceva şi au început să-l caute”.

“Continuaţi comisare, povestirea pare interesantă...”.

“Şi după aceea s-a întâmplat că bietul Ferdinando, văzându-se în mare dificultate, a încercat să-şi însceneze moartea, ajutat de fratele soţiei, un anumit Andrea Grassetti pe care deja l-am arestat, au aranjat cadavrul unui amărât fără nume, care din nefericire i se asemăna foarte mult, într-un sicriu în dormitor şi au reuşit să fraierească legistul”.

“Dar el după aceea ce...”.

“Ferdinando Rocca şi-a petrecut ultimele luni din viaţa sa, trăind ca un puşcăriaş, închis într-o casă veche, dărăpănată, destul de departe de vilă în aşa fel încât să nu-l găsească nimeni; între timp lucrurile mergeau mai departe, soţia, Laura Grassetti, moştenea toate proprietăţile soţului şi se pregătea să le vândă, în felul acesta să poată fugi împreună cu el departe de toţi, mai ales de traficanţi”.

“Ce s-a întâmplat după aceea?”.

“După aceea s-a întâmplat ceva surprinzător, fratele Laurei, tipul ăla Andrea Grassetti, lacom şi cu prea multe datorii, s-a lăsat dus de val şi a înscenat sinuciderea surori sale, devenind astfel unicul moştenitor al tuturor bunurilor”.

“Unde l-aţi găsit?”.

“Stătea închis în subsolul vilei, cred că ar mai fi aşteptat câteva săptămâni, în aşa fel ca să se calmeze lucrurile şi apoi ar fi fugit şi el”.

“Scuzaţi-mă, dar Ferdinando Rocca, care s-a dovedit viu şi nevătămat, nu şi-a dat sema de nimic?”.

“În realitate, la un moment dat probabil a înţeles tot, sau cel puţin a suspectat atât de mult de buna credinţă a cumnatului, încât a scris un bilet, pe care l-a introdus într-o sticlă de plastic şi a aruncat-o în pârâu, în speranţa ca cineva să o citească...în momentul acela pentru el nu mai era nimic de făcut, trăia blindat şi rezulta mort...”.

“Într-adevăr, nu era decât o povară...”.

“Exact, avem proba că a fost ucis cu adevărat de Grassetti care şi-a pierdut minţile, şi suspectăm că mai întâi a fost drogat şi după accea înnecat într-un bazin la Fiumicino”.

“Ce povestire comisare...”.

“Da”.

“Şi acum ce aveţi de gând să faceţi Germano? Vreau să spun...”.

“Păi... vara abia a început şi...poate mâine îmi voi duce copiii la mare, şi pe urmă cine ştie...probabil voi aştepta următoarea anchetă”.

“Desigur...pentru că eu cred că acest caz poate fi considerat închis...”

“Nu greşiţi Garcia, la urma urmei, din câte ştiu eu, moartea în sine e normală şi bineînţeles, nu soseşte niciodată de două ori...”.

Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai vor avea o influenţă pozitivă

Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai sunt cruciale pentru orice autor de succes. Dacă v-a plăcut această carte, vă rugăm să lăsaţi un comentariu, chiar dacă ne lăsaţi doar un rând sau două şi spuneţi-le prietenilor dumneavoastră despre ea. Veţi ajuta astfel autorul să vă ofere noi titluri şi le veţi da ocazia şi altora să se bucure de carte.

Vă mulţumim mult pentru sprijinul dumneavoastră !

Sunteţi în căutarea unei noi lecturi excelente?

Cărţile tale în limba ta maternă!

Babelcube Books ajută cititorii să găsească lecturi excelente. Joacă rolul de mijlocitor, apropiindu-vă de următoarea dumneavoastră carte.

Colecţia noastră cuprinde cărţi produse la Babelcube, o piaţă online care conectează scriitori independenţi şi traducători şi distribuie cărţile lor în numeroase limbi din toată lumea. Cărţile pe care le vei găsi au fost traduse, aşa încât să puteţi găsi lecturi incitante în limba dumneavoastră maternă.

Suntem mândri să vă prezentăm cărţile lumii.

Daca vreţi să aflaţi mai multe despre cărţile noastre, răsfoiţi catalogul nostru, înscrieţi-vă la buletinul nostru informativ pentru a afla care sunt noile noastre apariţii şi vizitaţi site-ul nostru web la:

www.babelcubebooks.com